Omraam Mikhaël Aïvanhov
ZODIACUL, CHEIA OMULUI ŞI UNIVERSULUI

Cap. 1 – Incinta Zodiacului

Ştiinţa Iniţiatică ne învaţă că trăim cufundaţi într-un ocean fluid, pe care ea îl numeşte lumină astrală. Acest fluid este atât de sensibil încât totul rămâne înscris în el: cele mai neînsemnate fapte ale noastre, cele mai uşoare emoţii, cele mai fugare gânduri. Conform tradiţiei esoterice, această lumină astrală este o materie extrem de subtilă, degajată de toate creaturile, oameni, animale, plante, roci, chiar şi stele. Acesta este fluidul pe care Hermes Trismegistul l-a numit Telesma şi despre care a spus: „Soarele îi este tatăl, Luna îi este mama, vântul l-a purtat în pântec, iar pământul îi este doică. Evident, prin soare (focul), lună (apa), vânt (aerul) şi pământ nu trebuie să înţelegem numai cele patru elemente materiale pe care le cunoaştem, ci şi principiile cosmice fundamentale după care s-a constituit materia.

Hinduşii numesc această materie fluidă akasha. De fapt, puţin contează ce nume i se dă: electricitate cosmică, şarpe original, puterea Fohat… Întrucât fiecare creatură care gândeşte, simte şi acţionează îi imprimă vibraţii noi, este imposibil să stabilim şi să numim toate formele pe care le-a luat de la crearea lumii până azi. Natura sa este extrem de misterioasă, şi orice s-ar spune despre acest subiect este deopotrivă adevărat şi fals. Akasha are, deci, proprietatea de a înregistra tot ce se petrece în univers. De altminteri, dovada că totul se înregistrează sunt vizionarii care pot citi pe un obiect evenimentele desfăşurate în jurul acestuia, şi chiar destinul vreunei persoane care a ţinut în mâini obiectul respectiv, fie şi numai două-trei minute. Mă refer, desigur, la adevăraţii vizionari. Existenţa acestei clarviziuni este un argument extraordinar: dacă ar ţine cont de ea, savanţii materialişti ar fi nevoiţi să-şi schimbe punctele de vedere asupra naturii materiei.

Acest fluid, această akasha, în care totul se imprimă, în care totul se oglindeşte, se întinde până la marginile universului reprezentat pentru noi de limitele zodiacului, întrucât cercul zodiacului înfăţişează simbolic spaţiul pe care Dumnezeu l-a delimitat pentru a crea lumea. De altfel, conform Ştiinţei Iniţiatice, succesiunea

celor douăsprezece semne zodiacale (Berbec a – Taur b – Gemeni e – Rac d – Leu e-Fecioară f – Balanţă g – Scorpion h – Săgetător i – Capricorn – Vărsător k – Peşti l) dezvăluie diferitele etape ale creaţiei.

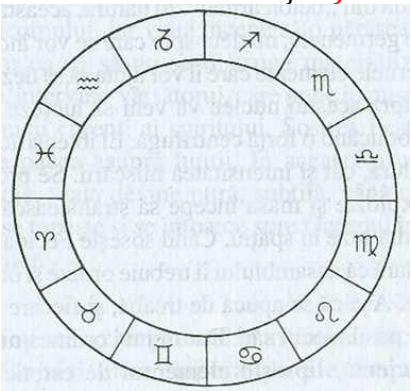

Berbecul dă impulsul, este forţa nestăpânită care ţâşneşte şi vrea să se manifeste cu orice preţ, asemeni mugurilor, primăvara. Acestei forţe brute, Taurul îi aduce materia, dar o materie încă neorganizată, o masă informă de elemente nediferenţiate. Când vedeţi un şantier în pregătire pentru construirea unei case, este etapa Taurului. Dar cu aceste elemente trebuie făcut ceva. Aşa că Gemenii se apucă să facă o reţea de comunicaţii, pentru ca să se poată lucra: ei aduc scări, roabe, scripeţi, macarale care vor transporta materialele dintr-un punct în altul al şantierului.

Vine Racul care toarnă fundaţia, o temelie solidă din „beton armat". În natură, această bază este germenele, nucleul spre care se vor îndrepta diferitele elemente care îl vor ajuta să se dezvolte. Asupra acestui nucleu va veni să lucreze Leul, introducând o forţă centrifugă. El intensifică atât căldura, cât şi intensitatea mişcării. Se produce o explozie şi masa începe să strălucească şi să trimită raze în spaţiu. Când soseşte Fecioara, ea declară că ansamblului îi trebuie ordine şi organizare. Aşa că se apucă de treabă, şi fiecare lucru este pus la locul său. Dar numai ordinea nu este suficientă, lipseşte elementul de estetică, de armonie, pe care îl aduce Balanţa. Este ziua a şaptea, (al şaptelea semn); lucrul se opreşte un pic, pentru ca lucrătorii să se poată odihni şi distra.

În acest climat de petrecere, unii lucrători cam uită de muncă, se

lenevesc) se moleşesc. Astfel încep să se strecoare elemente de dezagregare, tulburări, zâzanie, şi iată Scorpionul. Atunci vine vremea Săgetătorului, care are darul de a împăca făpturile între ele şi de a le pune în legătură cu Cerul. Sosirea lui canalizează preaplinul de energii clocotitoare, orientându-le (arcul şi săgeata pe care le ţine Centaurul), punându-le în slujba unei activităţi superioare. Acum, lumea aceasta bine orânduită, ale cărei angrenaje funcţionează perfect, are tendinţa să se pietrifice, să încremenească sub influenţa Capricornului, iar viaţa începe să o părăsească. Pentru ca ea să nu se distrugă materializându-se, intervine Vărsătorul, care pune în mişcare puternicii curenţi ai spiritului. Sosirea Peştilor aduce pacea asupra lumii. În această pace şi armonie, viaţa devine pură, subtilă, până când totul se topeşte şi se întoarce spre Oceanul începuturilor.

Toţi aceia care pătrund în incinta zodiacului sunt supuşi unor imperative ale timpului (perioade, cicluri) şi ale spaţiului (localizarea în interiorul incintei). Doar spiritele în stare pură sunt libere, neînlănţuite de timp şi spaţiu. Dar, îndată ce se încarnează, ele intră în incinta zodiacului şi sunt prinse în cercul magic al destinului implacabil, care le înlănţuie chiar şi pe fiinţele cele mai luminoase, pe marii Fii ai Domnului.

De altfel, prin corpul său fizic, fiinţa umană reprezintă ea însăşi cercul zodiacului, în interiorul căruia spiritul său este captiv. Fiecărui semn îi corespunde o parte a corpului:

Berbecului a: capul
Taurului b: gâtul
Gemenilor c: braţele, plămânii
Racului d: stomacul
Leului e: inima
Fecioarei f: intestinele şi plexul solar
Balanţei g: rinichii
Scorpionului h: organele genitale
Săgetătorului i: coapsele
Capricornului j: genunchii
Vărsătorului k: pulpele
Peştilor l: picioarele

Pentru a scăpa de acest Şarpe care îl strânge în inelele sale,

omul trebuie să iasă din ciclul reîncarnărilor.

În clipa naşterii, corpul eteric al copilului este, încă, o ceară moale, neîntinată, în care se imprimă influenţele astrale. Răcindu-se, ceara nu mai poate fi modificată. Când copilul scoate primul ţipăt, cerul îşi pune pecetea pe corpul său eteric şi îi fixează horoscopul în care i se înscrie destinul. Singurul mod prin care omul se poate elibera din constrângerile astrelor, este acela de a lucra pentru restabilirea conştientă a legăturii cu Dumnezeu, scăpând astfel de legea necesităţii, pentru a intra sub incidenţa legii iertării. Numai că această libertate la care aspirăm toţi este ultimul lucru pe care îl vom obţine. Iată de ce libertatea este considerată cununa spiritualităţii; această coroană este un cerc de lumină pe care Iniţiatul îl poartă deasupra capului, arătând că a ieşit din cercul limitărilor terestre.

Să studiem acum ce consecinţe practice are existenţa cercului zodiacal pentru viaţa noastră de zi cu zi. Să presupunem că plimbându-vă pe munte vă distraţi strigând un nume, un cuvânt. Ce se întâmplă? Muntele vi-l înapoiază. Sunetul, cuvântul, s-au lovit de un obstacol care le-a repercutat. Exact ca atunci când loviţi o minge de pământ: ea sare… Sau de un perete: ea se întoarce să vă lovească. Acestea sunt legi fizice, iar legile fizice sunt o reflectare a celor spirituale. Prin urmare, dacă strigaţi: „Te iubesc!", din toate părţile ecoul se întoarce şi vă spune: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc? Dar dacă strigaţi: „Te urăsc!", de pretutindeni ecoul repetă: „Te urăsc, te urăsc, te urăsc!…"

Va trebui să înţelegeţi că acest lucru se întâmplă necontenit în viaţă: fără încetare, prin gândurile, prin sentimentele, prin faptele sale, omul emite unde benefice sau malefice; aceste unde călătoresc prin spaţiu până când întâlnesc obstacolul care i le trimite înapoi, iar el primeşte daruri sau lovituri de băţ. Ei, da, este lovitura returnată. Aceia care cunosc această lege se străduiesc să trimită pretutindeni lumina, iubirea, bunătatea, puritatea, căldura, şi, mai devreme sau mai târziu, obligatoriu, vor primi înapoi aceleaşi binecuvântări: ei se simt fericiţi, veseli, obţin succese. Ei îşi spun: „Bunul Dumnezeu m-a răsplătit!" Nici vorbă! Dumnezeu nici măcar nu ştie. El are altele de făcut, decât să stea tot timpul cu ochii pe noi şi să noteze faptele noastre, pentru a le răsplăti sau a le pedepsi. El a stabilit legi în noi şi în afara noastră, şi

tocmai aceste legi ne sancţionează sau ne recompensează.

Cercul cu un punct în mijloc este structura pe care o regăsim pretutindeni în univers. Luaţi orice organism, de exemplu o celulă: veţi vedea un nucleu, o protoplasma şi, de jur-împrejur, o peliculă, membrana. Luaţi un fruct: în centru veţi găsi sâmburele, apoi pulpa, carnea zemoasă pe care o mâncăm, şi, în sfârşit, pieliţa sau coaja. Deci, orice organism viu are un centru, apoi un spaţiu prin care circulă viaţa, şi, după aceea, o „piele" care serveşte de frontieră, de limită, datorită căreia legea ecoului se poate manifesta.

Acum, este posibil ca distanţa de la centru la periferie fiind foarte mare, „vocea" să călătorească departe, foarte departe, şi numai după mulţi ani să întâlnească peretele care o va trimite înapoi. Dar dacă şocul returului se lasă aşteptat, aceasta nu înseamnă că nu se va produce nimic; ba da, se va produce, dar mai târziu, poate într-o altă reîncarnare, pentru că frontiera (sau periferia, peretele) este foarte îndepărtată. Astfel se explică destinul înscris în tema noastră astrală: el este consecinţa faptelor noastre trecute.

Atomul şi sistemul solar au o structură identică: un cerc cu un punct central. Iar spaţiul care înconjoară acest punct reprezintă materia; fără spaţiu, materia nu ar exista. Pe când, spiritul nu are nevoie de spaţiu; puterea sa consistă în faptul că fiind un punct infim, el acţionează în acelaşi timp în toate direcţiile. Prin urmare, numai în limitele acestui spaţiu ocupat de materie se poate lovi şi întoarce totul la punctul său de plecare. Astfel, prin intermediul materiei, tot ce facem, tot ce gândim va reveni la noi după ce va parcurge spaţiul. Materia este aceea care întoarce ecoul, şi nu spiritul. Spiritul acţionează, iar materia reacţionează, răspunde impulsului. Este rolul ei să facă faţă spiritului, să i se opună, să-l limiteze, chiar să-l constrângă. Iar zodiacul este limita care strânge universul nostru, aşa cum şarpele materiei strânge spiritul.

Cap. 2 – Formarea omului şi a zodiacului

Formarea omului s-a desfăşurat paralel cu a universului. La origine, omul reprezenta o simplă sferă fluidică. El nu avea nici plămâni, nici stomac, nici membre, ci numai un cap care se deplasa ca o meduză, printr-un ocean de foc. Când o parte din acest foc s-a

condensat pentru a produce aerul, s-au format plămânii. Mai târziu, o parte din aer s-a condensat pentru a produce apa, şi s-au format stomacul, viscerele, intestinele. În sfârşit, o parte a apei s-a condensat pentru a produce pământul, şi s-au format picioarele şi braţele.

Dar aceste patru elemente care constituiau substanţa omului şi a universului nu erau elementele materiale pe care le cunoaştem; ele erau de natură eterică, subtilă, şi omul astfel format nu exista încă în planul fizic. Omul a început să se materializeze numai când i s-au format picioarele, şi tocmai picioarele s-au materializat primele, apoi pulpele, coapsele, organele genitale, plexul solar, stomacul… şi tot aşa, până la cap. Capul s-a materializat ultimul, deşi s-a format primul; iar picioarele, care se formaseră ultimele, s-au materializat primele. Aceste două curente, involutiv (apariţia organelor, în ordinea: cap, plămân, etc.) şi evolutiv (materializarea lor în ordine inversă), se regăsesc în zodiac.

Când enumeraţi semnele zodiacului începând în ordinea: Berbec, Taur, Gemeni, Rac… urmaţi mişcarea involutivă. Tot aşa s-a format omul, începând cu capul. Şi, după cum am văzut, că fiecărui semn al zodiacului îi corespunde o parte a corpului uman, Berbecului îi corespunde capul. În vreme ce punctul vernal (*Deoarece această lucrare nu este un manual de astrologie, elementele astronomice de bază referitoare la zodiac se presupun ca fiind cunoscute. N.A.*) urcă zodiacul în sens invers, în ordinea: Peşti, Vărsător, Capricorn, Săgetător, Scorpion etc… Traseul său corespunde mişcării evolutive, urmând ordinea în care s-au materializat organele. Dacă luăm în consideraţie şi mişcarea planetelor în raport cu zodiacul, regăsim aceeaşi opoziţie. Constelaţiile zodiacului urcă pe cer în ordinea: Berbec, Taur, Gemeni, în timp ce planetele se rotesc în sens invers.

Se mai poate studia opoziţia dintre planete şi zodiac şi dintr-un alt punct de vedere. Zodiacul reprezintă partea stabilă, nemişcată. Spre deosebire de planete, care sunt tot timpul în mişcare, zodiacul îşi păstrează ordinea şi regularitatea. Niciodată nu s-au văzut Berbecul alături de Balanţă, nici Peştii între Leu şi Fecioară. De o veşnicie, constelaţiile zodiacului îşi păstrează aceeaşi aşezare, în vreme ce planetele nu sunt niciodată în acelaşi loc, nici în aceeaşi ordine unele în raport cu altele. Ele reprezintă domeniul psihic, ce variază constant, în

opoziţie cu corpul fizic, a cărui dispunere este mereu aceeaşi. Nici capul, nici stomacul, nici picioarele nu şi-au schimbat vreodată locul. Asemeni semnelor zodiacului, membrele, organele îşi păstrează locul ce le-a fost fixat încă de la crearea lumii, pe când, în interiorul corpului, totul este în mişcare: sângele, umorile, circuitele nervoase care străbat organismul. Întocmai ca planetele, care sunt mereu în mişcare.

Pe de altă parte, ştiţi că puterea planetelor este sporită sau diminuată în funcţie de semnele pe care le traversează şi asupra cărora acţionează la rândul lor. Când Marte ajunge în Berbec, el devine puternic, pentru că Berbecul îi furnizează toate energiile. Marte şi Berbecul au simpatie unul pentru celălalt, se înţeleg şi se potenţează reciproc. Dar când Marte intră în alte semne, cum ar fi Racul sau Balanţa, el devine slab, pentru că aceste semne îi sunt străine. În acelaşi mod, în interiorul nostru, impulsurile, tendinţele, sentimentele, care reprezintă planetele, sunt mai mult sau mai puţin exaltate sau diminuate în funcţie de organele sau centrii în care se manifestă. Dacă vă veţi plasa iubirea în cap, ea nu va acţiona tot aşa cum ar face-o dacă aţi pune-o în inimă. Sau ce se va alege de înţelepciunea aşezată altundeva decât în creier?… Numai acolo unde organele şi forţele se înţeleg, ele pot primi o mare energie unele de la altele. Iată câteva aspecte care trebuie aprofundate. Aşa cum, în unele semne, planetele sunt exaltate sau în exil, la fel facultăţile noastre intelectuale, afective şi fizice sunt potenţate sau slăbite în funcţie de organele prin intermediul cărora încearcă să se exteriorizeze.

Nu trebuie să ne mulţumim să studiem zodiacul în mod abstract, teoretic, ci să încercăm să-l regăsim şi să-l interpretăm în toate manifestările existenţei. Numai astfel astrologia capătă viaţă şi devine cu adevărat folositoare. Zodiacul este o carte de o bogăţie şi o profunzime extraordinare, el cuprinde toate misterele vieţii. Multiplele combinaţii, pe care le formează neîncetat semnele şi planetele, sunt tot atâtea fire care se ţes. Zi după zi, ele formează pânza vieţii.

Cap. 3 – Ciclul planetar al orelor şi zilelor săptămânii

Arborele Sefirotic este o figură simbolică de o mare profunzime, prin care cabaliştii au vrut să prezinte crearea lumii. Cabala spune că la origini era Absolutul, Nevăditul, Am Sof Aur, adică lumină nesfârşită, şi

că întreaga creaţie nu este decât condensarea acestei lumini. Deci, cei zece sefiroţi, sau zece tărâmuri divine, s-au format plin emanaţii succesive, şi fiecăruia dintre ei îi este ataşată o planetă: lui Malkut, Pământul, lui Iesod, Luna, lui Hot, Mercur, lui Neţah, Venus, lui Tiferet, Soarele, lui Gheburah, Marte, lui Hased, Jupiter, lui Binah, Saturn… În zilele noastre, Uranus este atribuită lui Hohmah, iar Neptun, lui Kether, însă anticii, care nu cunoşteau planetele de dincolo de Saturn din sistemul nostru solar, îi atribuiau lui Hohmah zodiacul şi lui Kether primele vârtejuri care au condus la creaţie…

Dacă avem în vedere cele şapte planete, de la Lună la Saturn, situate pe Arborele Sefirotic, observăm că acestea sunt tocmai cele corespunzătoare zilelor săptămânii, dar în altă ordine. Pe Arborele Sefirotic planetele se succed astfel: B Luna, C Mercur, D Venus, A Soarele, E Marte, F. Jupiter, G Saturn, pe când zilele săptămânii sunt în ordinea: A Soarele (duminică), B Luna (luni), E Marte (marţi), C Mercur (miercuri), F Jupiter (joi), D Venus (vineri), G Saturn (sâmbătă). Vă veţi întreba, desigur, la ce corespunde această ordine a zilelor săptămânii…

Să începem cu Saturn, care este prima planetă pornind din partea de sus a Arborelui Sefirotic. Tradiţia esoterică spune că el guvernează prima oră a zilei de sâmbătă, ora următoare fiind guvernată de Jupiter, a treia de Marte, a patra de Soare…

SÂMBĂTĂ		I-a oră	G	F	E	A	D	C	B
		a 8-a oră	G	F	E	A	D	C	B
		a 15-a oră	G	F	E	A	D	C	B
		a 22-a oră	G	F	E				
DUMINICĂ		I-a oră	A	D	C	B	G	F	E
		a 8-a oră	A	D	C	B	G	F	E
		a 15-a oră	A	D	C	B	G	F	E
		a 22-a oră	A	D	C				

şi aşa mai departe până la a opta oră care este, iarăşi, sub

influenţa lui Saturn; şi ciclul reîncepe. Din opt în opt ore regăsim influenţa lui Saturn. Astfel, ajungem la a douăzeci şi patra oră şi remarcăm că prima oră a zilei următoare este guvernată de Soare.

Aplicând fiecărei zile acelaşi procedeu, constatăm că prima oră este sub dominaţia planetei care corespunde zilei respective, adică Luna pentru luni, Marte pentru marţi, Mercur pentru miercuri, etc. Iată cum se explică ordinea zilelor săptămânii.

Mai trebuie să ştiţi şi că entităţi vii, inteligente, sunt în legătură cu fiecare planetă. Deci, fiecare oră aduce cu sine entităţi care lucrează asupra plantelor, mineralelor, animalelor, oamenilor. Şi cum fiecărei planete îi este ataşată nu numai o culoare, ci şi un sunet anume (Do lui Saturn, Re lui Jupiter, Mi lui Marte, Fa, Soarelui, Sol lui Venus, La lui Mercur şi Şi, Lunii), simfonia sunetelor se schimbă de la o oră la alta a zilei, din pricina succesiunii spiritelor. Planetele cântă în spaţiu, iar noi ne scăldăm în această muzică, numită muzica sferelor. Meditând, contemplând, omul poate izbuti să perceapă această simfonie a planetelor, a ierarhiilor îngereşti… Însufleţit de cântecul îngerilor, universul respiră, se hrăneşte, trăieşte.

Să mai privim o dată ordinea planetelor în legătură cu zilele săptămânii. Începând cu ziua Lunii, avem: B, E, C, F, D, G, A. Dacă, reluând aceeaşi ordine, sărim de fiecare dată o planetă, avem: B, C, D, A, E, F, G" ceea ce corespunde succesiunii pe care am remarcat-o în Arborele Sefirotic.

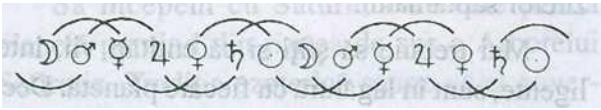

Să retranscriem pe orizontală această suită alternată a planetelor, pentru două săptămâni:

Acum să punem faţă în faţă cele două serii.

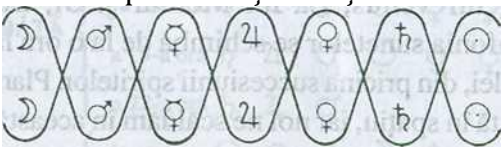

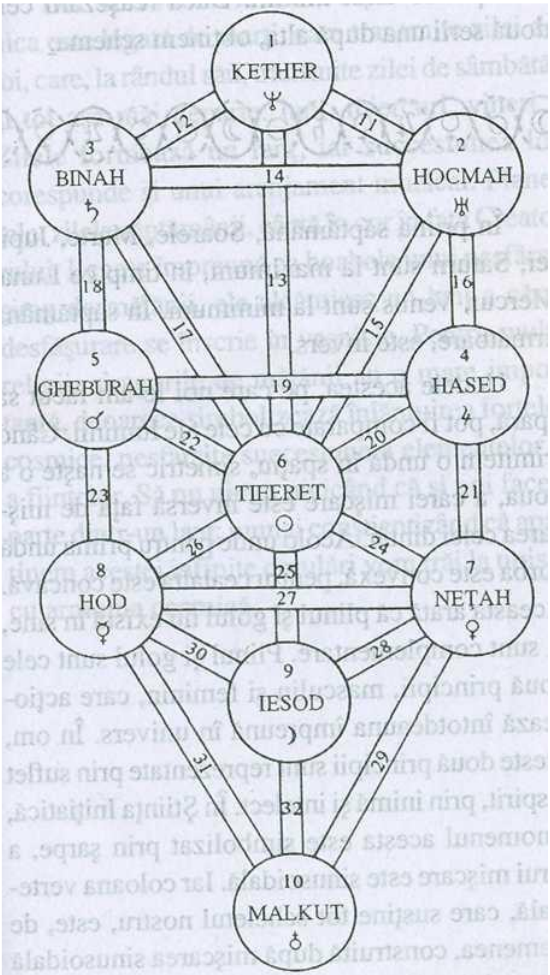

Pomul vieții

Avem imaginea a doua unde an mișcare și vedem că acolo unde, pentru o planetă, curba atinge un maximum pentru seria din față ea corespunde unui minim. Dacă reașezăm cele două serii una după alta, obținem schema:

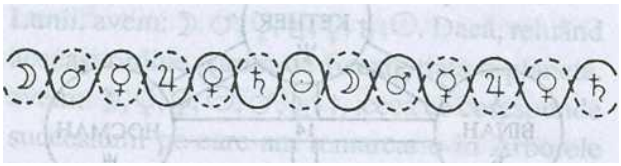

În prima săptămână, Soarele, Marte, Jupiter, Saturn sunt la maximum, în timp ce Luna, Mercur, Venus sunt la minimum. În săptămâna următoare, este invers.

Undele acestea, pe care noi le-am făcut să apară, pot fi comparate cu cele ale luminii. Când trimitem o undă în spaţiu, simetric se naşte o a doua, a cărei mişcare este inversă faţă de mişcarea celei dintâi. Acolo unde pentru prima undă curba este convexă, pentru cealaltă este concavă. Aceasta arată că plinul şi golul nu există în sine, ci sunt complementare. Plinul şi golul sunt cele două principii, masculin şi feminin, care acţionează întotdeauna împreună în univers. În om, aceste două principii sunt reprezentate prin suflet şi spirit, prin inimă şi intelect. În Ştiinţa Iniţiatică, fenomenul acesta este simbolizat prin şarpe, a cărui mişcare este sinusoidală. Iar coloana vertebrală, care susţine tot scheletul nostru, este, de asemenea, construită după mişcarea sinusoidală a şarpelui, adică a luminii, aşa cum, fireşte, aţi remarcat.

Dar să revenim la zilele săptămânii: duminica este legată de marţi, care transmite zilei de joi, care, la rândul său, transmite zilei de sâmbătă, şi tot aşa mai departe: luni, miercuri, vineri… Zilele formează un lanţ, iar succesiunea lor corespunde şi unui aranjament muzical. Planetele, zilele săptămânii, cântă în cor în faţa Creatorului. Legate împreună ca boabele unui nesfârşit şirag de mătănii, ele alcătuiesc un lanţ a cărui desfăşurare se înscrie în veşnicie. Pentru multe religii, şiragurile de mătănii au o mare importanţă, deoarece simbolizează înlănţuirea forţelor cosmice, nesfârşita succesiune a elementelor şi a fiinţelor. Să nu uităm nicicând că şi noi facem parte dintr-un lanţ; numai conştientizând că aparţinem acestei infinite derulări vom trăi la unison cu armonia cosmică.

Articol IV. Cap. 4 – Crucea destinului

Soarele parcurge toate constelaţiile zodiacului într-un an. La naştere, un copil are seninul solar al constelaţiei în care se găseşte soarele în ziua respectivă: Berbec, de la 21 martie la 20 aprilie; Taur, de la 21 aprilie la 20 mai etc…

În afara semnului solar, într-un horoscop mai există patru puncte importante: constelaţia care se ridică la Est în momentul naşterii (Ascendentul), aceea care apune la Vest şi care este, deci,

opusă (Descendentul), constelaţia care culminează pe cer (Mijlocul Cerului) şi constelaţia care i se opune (Fundul Cerului). Axele Ascendent-Descendent şi Mijlocul Cerului-Fundul Cerului împart horoscopul în patru părţi, fiecare divizată la rândul ei în trei, ceea ce dă cele douăsprezece case. Situăm prima casă pornind de la Ascendent şi avem astfel între Ascendent şi Fundul Cerului casele 1, 2, 3; între Fundul Cerului şi Descendent, casele 4, 5, 6; între Descendent şi Mijlocul Cerului, casele 7, 8, 9; între Mijlocul Cerului şi Ascendent, casele 10, 11, 12.

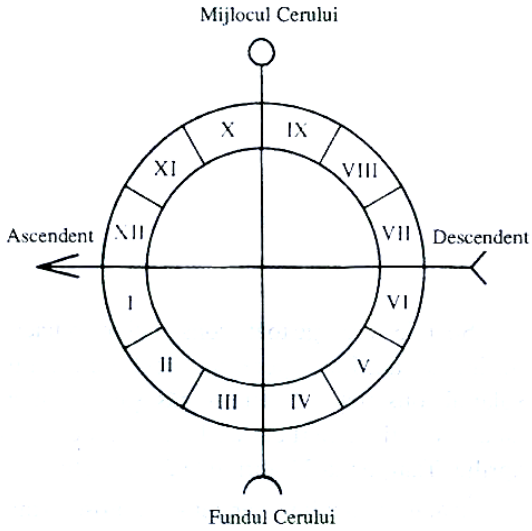

Nu trebuie să confundăm ordinea semnelor zodiacale (Berbec, Taur, Gemeni etc… până la Peşti) cu aceea a caselor care, după cum spuneam, se calculează pornind de la Ascendent, care se poate afla în orice semn.

Acum să vedem rapid ce corespunde fiecărei case:

— Prima casă: omul însuşi, pornirile sale profunde.

— A doua casă: bunurile materiale, achiziţiile.

— A treia casă: relaţiile cu cei din jur, fraţii, surorile, studiile, micile călătorii.

— A patra casă: familia, căminul.

— A cincea casă: copiii, domeniul creaţiei, jocurile, speculaţiile.

— A şasea casă: munca, sănătatea.
— A şaptea casă: viaţa conjugală, asocierile.
— A opta casă: moartea, lumea de dincolo.
— A noua casă: marile călătorii, viaţa spirituală, filosofia, religia.
— A zecea casă: poziţia socială, onorurile.
— A unsprezecea casă: prietenii.
— A douăsprezecea casă: necazurile, duşmanii, suferinţele.

Numai că aceste date pe care ni le furnizează astrologia curentă nu ne arată şi de ce o anume casă are un anume sens, nici motivul succesiunii caselor într-o ordine determinată. Eu vă voi prezenta, acum, aceste legături.

De-a lungul vieţii, fiecare fiinţă este influenţată de cele douăsprezece constelaţii, de fiecare într-un mod anume. Aceasta pentru că, odată venit în planul fizic, orice om este obligat să urmeze o evoluţie bine determinată: el creşte, îmbătrâneşte, moare. Această evoluţie, independentă de voinţa lui, este arătată de cele douăsprezece semne ale zodiacului.

V-am spus că într-un horoscop nu trebuie confundate zemnele zodiacale cu casele, dar în schema generală pe care o putem schiţa pentru evoluţia unei fiinţe, putem găsi, totuşi, o corespondenţă între ele.

1. Nou-născutul se manifestă prin mişcare. El gesticulează, încearcă să atingă şi să apuce tot ce îi este la îndemână. Dacă cineva se apropie de el, îl trage de haine, de păr, de barbă, chiar îl loveşte. Dar toată lumea consideră că micuţul este adorabil, chiar dacă face prostii. Acesta este Berbecul a, prima casă, a forţelor vitale care izbucnesc.

2. Copilul creşte, iar cei din jur nu se gândesc decât cum să îi împlinească voile: să-l hrănească, să-l îmbrace, să-i aducă jucării, bomboane, cărţi cu poze. Este casa a doua, a Taurului b a bunurilor.

3. A venit vremea să îl instruim pe copil, aşa că îl trimitem la şcoală. Are cărţi, caiete, învaţă să citească şi să scrie. El observă şi pune întrebări. Este vioi, sprinten, străbate în fugă drumul dintre casă şi şcoală, acestea fiind micile sale călătorii zilnice. La şcoală cunoaşte alţi copii. Iată Gemenii e, casa a treia, a studiilor, a relaţiilor, a micilor călătorii.

4. Curând, copilul devine un tânăr, el întâlneşte o fată frumoasă

(sau, cel puţin, aşa i se pare) şi îşi lasă imaginaţia să zboare: visează un cămin, numai pentru el şi pentru aleasa inimii sale, pe care încearcă să le-o prezinte părinţilor. Aceasta este a patra casă, a Racului d, a căminului.

5. Iată-l căsătorit de ceva vreme şi cap de familie. Seara, când vine de la lucru, îşi regăseşte copiii, pe care se bucură să îi vadă; jocurile lor, la care participă, sunt un spectacol pe care nu l-ar da pentru nimic în lume. Se mândreşte în faţa tuturor că este tată. Toate acestea caracterizează semnul Leului care vrea să se impună celorlalţi, să profite de bucuriile vieţii şi care este mândru să-şi arate creaţia, copiii.

6. Viaţa este acum mai grea: poverile se adună, banii lipsesc, acasă unii sunt bolnavi. Pentru a face faţă nevoilor urgente ale familiei, tatăl munceşte oriunde şi orice. Munceşte din greu şi, până la urmă, complet epuizat, se îmbolnăveşte. E perioada în care toţi îl sfătuiesc să aibă grijă de el, să ducă o viaţă mai echilibrată etc…

Este casa a şasea, a Fecioarei f, casa muncii şi a problemelor de sănătate.

7. Cu timpul, lucrurile se aranjează, tatăl a găsit o slujbă bună, este iar sănătos. Acum se arată pe la recepţii, alături de eleganta sa soţie, începe să dea sfaturi altora: „Nu faceţi asta… nu faceţi alta… Am avut şi eu necazuri, aşa că acum am experienţă, vă pot sfătui”. Şi, într-adevăr, el îndeamnă la prudenţă, la cumpătare, dovedeşte echilibrul celei de a şaptea case, Balanţa g.

8. Se întâmplă uneori ca, în această perioadă, să observe că soţia sa priveşte bărbaţii într-un fel care nu-i place. Nu pricepe semnificaţia şi se enervează. Îi face scene nevestei lui, este gelos, crede că ea îl înşală; ameninţă să se răzbune, cu pistolul, cu otravă… Iată-l pe Scorpion h, gelos, agresiv, casa a opta. Pe de altă parte, se revoltă împotriva ordinii sociale, pe care o socoteşte nedreaptă şi caută modalităţi de a o transforma. Şi aceasta este tot o manifestare a semnului Scorpionului.

9. Acum este şef de birou, înalt funcţionar sau profesor respectat. Vrea să vadă alte ţări, să le cunoască obiceiurile, modul lor specific de viaţă. Face călătorii lungi. Dar are nevoie şi să mediteze asupra sensului propriei vieţi, simţindu-se tot mai atras de probleme

filosofice şi religioase. Este casa a noua, a Săgetătorului i.

10. Îmbătrâneşte şi, prin poziţia socială, prin autoritatea sa, dobândeşte o mare reputaţie. În această postură se simte îndreptăţit să emită judecăţi despre toţi şi despre toate şi, încet-încet, se izolează. Este casa a zecea, a Capricornului j, care corespunde celei mai înalte poziţii sociale, dar şi unei vieţi solitare.

11. Vine şi momentul în care constată că nu mai poate continua să-şi asume o muncă pentru care trebuie forţe pe care el nu le mai are, şi se hotărăşte să se retragă. Caută printre cei din jur pe cineva mai tânăr, capabil să îi ia locul. Acum, că este mai puţin prins de muncă, poate acorda mai mult timp prietenilor, cu care discută probleme spirituale. Iată casa a unsprezecea, Vărsătorul k casa prietenilor şi a spiritualităţii.

12. Acum, este din ce în ce mai slăbit şi se detaşează atât de mult de lumea fizică, încât trei sferturi din fiinţa sa trec deja în lumea de dincolo. Nu se mai gândeşte nici la bunuri materiale, nici la bogăţii, ci numai la felul în care va pleca în cealaltă parte. Face un testament prin care renunţă la toate bunurile sale. Uneori, este abandonat prin vreun spital. Aceasta este casa a douăsprezecea, Peştii l, casa sacrificiului, a renunţării, a încercărilor.

Fireşte, aceste indicaţii corespund unei scheme generale. Pentru fiecare caz în parte vom găsi variaţii, nuanţe, deoarece existenţa fiecărei fiinţe este determinată de vieţile anterioare. Astfel, acela care a trăit aşa cum nu trebuie poate să cadă foarte jos într-o perioadă în care, dimpotrivă, ar fi trebuit să se afle în vârf. Un altul, ajuns la vârsta bătrâneţii, nu ştie să dea dovadă de detaşare şi să se pregătească de moarte, ci se agaţă de viaţă, pentru că nu s-a gândit niciodată să lucreze asupra abnegaţiei şi a renunţării. Fiecare horoscop este special şi se îndepărtează mai mult sau mai puţin de schema generală pe care v-am prezentat-o. Dar, oricum ar fi, fiecare trebuie să suporte influenţa celor douăsprezece constelaţii şi a celor douăsprezece case, şi, prin urmare, să fie atent la fiecare trecere, altminteri va suporta consecinţe dăunătoare într-o altă viaţă. Fiecare etapă durează, în medie, şapte ani, uneori şase, alteori opt, depinde de încarnările anterioare. Unele perioade sunt traversate rapid, pe când altele au o durată mai mare. Dacă guvernatorul casei întâi este în casa a treia, aceasta înseamnă că

persoana respectivă va zăbovi mai mult în perioada studiilor. Dacă acesta este în a şasea casă, îl vor preocupa mai mult problemele de sănătate etc…

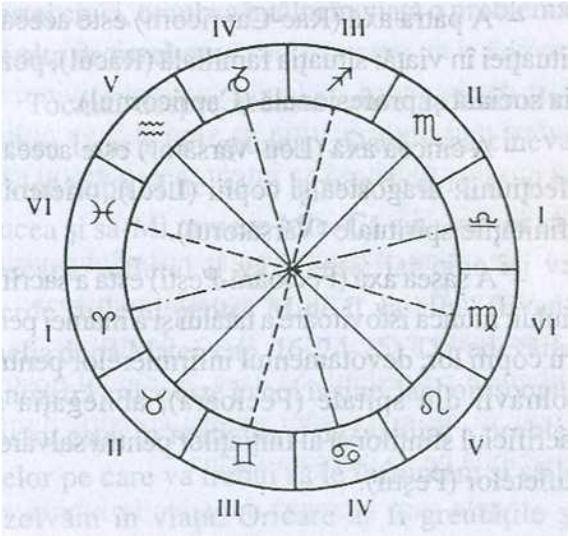

Să studiem acum pe zodiac axele formate de fiecare semn cu semnul opus.

— Prima axă (Berbec-Balanţă) reprezintă schimburile dintre subiect şi partenerul său (soţul sau soţia); prima jumătate a axei corespunde stării personale de conştiinţă, cealaltă jumătate, posibilităţilor de comunicare cu o persoană de sex opus.

— A doua axă (Taur-Scorpion) reprezintă puterea: puterea sentimentelor, bogăţia senzaţiilor şi a pasiunilor (Taurul), şi forţa pătrunderii spirituale (Scorpionul).

— A treia axă (Gemeni-Săgetător) este a studiilor: studii concrete (Gemenii) şi cugetarea abstractă, filosofică (Săgetătorul).

— A patra axă (Rac-Capricorn) este aceea a situaţiei în viaţă: situaţia familială (Racul), poziţia socială şi profesională (Capricornul).

— A cincea axă (Leu-Vărsător) este aceea a afecţiunii: dragostea şi copiii (Leul), prietenia, afinităţile spirituale (Vărsătorul).

— A şasea axă (Fecioară-Peşti) este a sacrificiului: munca istovitoare a tatălui şi a mamei pentru copiii lor, devotamentul

infirmierelor pentru bolnavii din spitale (Fecioara), abnegaţia şi sacrificiul sfinţilor şi al Iniţiaţilor pentru salvarea sufletelor (Peştii).

Aceste şase axe formează trei cruci, fiecare prin încrucişarea a două axe perpendiculare.

1. Axele Berbec-Balanţă şi Cancer-Capricorn.
2. Axele Taur-Scorpion şi Leu-Vărsător.
3. Axele Gemeni-Săgetător şi Fecioară-Peşti.

Fiecare fiinţă care vine pe pământ are, în horoscopul său, o cruce specială formată, pe de o parte, din Ascendent şi Descendent, şi, pe de altă parte, din Mijlocul Cerului şi Fundul Cerului. După semnele zodiacului în care se găsesc braţele acestei cruci, omul va întâlni în viaţă o problemă sau alta de rezolvat.

Tocmai despre această cruce a destinului vorbea Iisus când spunea: „Dacă vrea cineva să vină după Mine; să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-mi urmeze Mie. Că cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde; iar cine îşi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla" (Evanghelia după Matei, cap. 16, 24 – 25). Da, adevărata noastră cruce este în noi înşine, iar horoscopul nostru este, în realitate, o dezvăluire a problemelor pe care va trebui să le înfruntăm şi să le rezolvăm în viaţă. Oricare ar fi greutăţile şi suferinţele pe care le vom întâlni în viaţă, ele ne-au fost date de Fiinţe Superioare, care au acţionat cu dreptate.

Trebuie să acceptăm raţionamentul acestor Fiinţe şi, în loc să ne plângem şi să ne revoltăm, în fiecare zi trebuie să spunem: „Dacă sufăr acum, este din cauză că, într-o încarnare trecută, nu am fost nici înţelept, nici cinstit, nici bun, nici drept. Lumea nevăzută vrea să-mi dea lecţii. De acum înainte, îmi voi lua crucea şi îl voi urma pe Hristos? Dacă omul se revoltă, justiţia divină îl pedepseşte dublu. Este întocmai ca la pedepsele terestre. Când un prizonier vrea să evadeze, este prins, dus înapoi în celulă, iar pedeapsa, în loc să-i fie uşurată, îi este mărită. Cel care se revoltă şi nu vrea să-şi accepte destinul care i-a fost dat în acord cu legile Justiţiei Divine, va suferi mai mult, justiţia va veni şi îl va obliga să-şi reia crucea, să se întoarcă în pătratul său, în temniţa sa (*în privinţa raporturilor dintre cruce şi pătrat, a se vedea în „Limbajul figurilor geometrice", nr. 218 al Colecţiei Izvor, Cap. 6, partea a doua*).

Se spune că Iisus a venit pe pământ pentru a ne salva. Da, a venit în această închisoare de carne, care este corpul fizic, pentru ca să îi

elibereze pe ceilalţi. Şi dacă, la rândul nostru, vrem să ne sacrificăm pentru ceilalţi, lumea invizibilă ne va micşora karma.

Acela care lucrează după legile iubirii, nu are de suportat legea justiţiei, iar pedeapsa îi este uşurată. Când un prizonier manifestă multă răbdare şi bunătate, el atrage atenţia judecătorilor, care spun: „Omul acesta este deosebit, el dă un exemplu minunat, haideţi să îi mai micşorăm chinurile", şi îi scurtează timpul de temniţă, ba chiar, uneori, decid să-l graţieze. Pentru ceilalţi, hotărârea este aplicată cu stricteţe, iar ei trebuie să plătească până la ultima centimă. Dacă sunt condamnaţi la douăzeci de ani de închisoare, douăzeci de ani vor face. Tot aşa, dacă în temniţa corpului fizic, omul dovedeşte calităţi spirituale, în destinul său se va produce o schimbare, o uşurare a poverii pe care o are de dus. Astfel, fiecare este stăpânul propriului destin. Pentru cel care trăieşte exclusiv în pasiuni şi plăceri, crucea va fi din ce în ce mai grea, ba chiar va deveni atât de apăsătoare, încât va sfârşi prin a-l strivi.

Iisus spunea: „Acel ce vrea să vină după Mine să se lepede de el însuşi". Cine se leapădă intră sub influenţa axei Fecioară-Peşti, casele a şasea şi a douăsprezecea, precum Iisus, care vindeca bolnavii (casa a şasea) şi care a acceptat duşmanii, singurătatea şi crucificarea numai pentru a-i salva pe aceia care aveau să-L urmeze, precum şi pe cei care veniseră înaintea Lui (casa a douăsprezecea).

Iar acum, El ne cere să-L urmăm. Este axa Gemeni-Săgetător, a interesului pentru studiu, filosofie, religie.

Când Iisus vorbea despre cruce, El nu se gândea la vreo cruce din lemn sau din metal, ci la crucea destinului, care este înscrisă în horoscopul oricărei fiinţe. În funcţie de constelaţiile situate pe cele două axe, Mijlocul Cerului – Fundul Cerului, Ascendent-Descendent, omul, va avea anumite probleme de rezolvat în timpul vieţii. Iar Iisus ştia că şi El va avea de suferit şi că îşi va purta propria-i cruce. De aceea, într-una din zile, când vorbea despre apropiata sa moarte şi când Petru i-a spus; „Nu, Doamne, aceasta nu va fi", Iisus I-a răspuns: „Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală îmi eşti; că nu cugeţi cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor" (Evanghelia după Matei, cap. 16, 23).

Aşa că, noi trebuie să ne luăm crucea şi să ne-o purtăm. Pentru aceasta, trebuie să încetăm de a ne mai asculta natura inferioară,

personalitatea, care ne tot îndeamnă să o lepădăm, adică să nesocotim munca şi obligaţiile pe care le avem, şi să trăim în trândăvie şi în plăceri, de parcă numai pentru asta am venit pe lume! Cine încearcă să scape de trudă şi de greutăţi va da peste necazuri şi mai mari. În loc să fugă de probleme, mai bine ar încerca să le rezolve, altfel starea în care va ajunge va fi mai jalnică decât aceea de care a vrut să scape. Nu veţi scăpa nicăieri fără să fi rezolvat problema prin care lumea invizibilă vrea să vă înveţe. Oriunde vă veţi duce, vi se va da o lecţie şi mai aspră. Lumea nevăzută vă va spune: „Acolo nu ai vrut să înveţi nimic, ei bine, atunci învaţă aici". Nu trebuie să fugim de probleme, ci să încercăm să le pătrundem bine sensul şi să facem ce trebuie ca să le rezolvăm. După ce am izbutit, tot ce vom realiza va fi benefic.

Cine crede că poate scăpa de obligaţii, pentru a se deda unor preocupări mai agreabile, nu cunoaşte asprimea legilor care guvernează destinul. O femeie se gândeşte: „Soţul meu este un plicticos, un oarecare, vreau să-mi găsesc altul, mai amuzant, mai seducător…" Îl găseşte; îl lasă pe primul, făcându-l evident, să sufere, dar, în scurt timp, ea este aceea care suferă şi mai mult. Nu este cu desăvârşire interzis să părăseşti un bărbat sau o femeie; dar numai după ce ai rezolvat prima problemă care ţi s-a dat. Ceea ce pare foarte uşor este, în realitate, foarte greu, şi invers. Dacă veţi alege calea cea mai dificilă, Domnul vă va trimite îngeri să vă ajute, dar dacă alegeţi drumul comod, veţi avea drept tovarăşi tot îngeri, însă de un alt fel… Îngeri justiţiari.

De acum înainte, acceptaţi-vă crucea fără să vă plângeţi. Spuneţi-vă: „Este datoria mea, este problema pe care eu trebuie să o rezolv, dar, pentru aceasta, am de învăţat. Voi învinge greutăţile prin înţelepciune, prin iubire şi puritate? Iar entităţile divine, care vă observă din înalt, vor zice: „Hai să-i mai uşurăm puţin necazurile şi suferinţele acestei făpturi".

„Dacă vrea cineva să mă urmeze, să-şi ia crucea şi să vină". De cruce se va sluji ucenicul pentru a face temelia casei în care îşi va închide natura inferioară. Iar el, adică natura lui superioară, va trăi pe acoperişul acestei case (*A se vedea comentariul versetului*: *„Acela care se află pe acoperiş, să nu coboare…" Cap. 6 din Vol. „Un nou înţeles al Evangheliilor", Colecţia Izvor, nr. 217*). De acolo, va vedea răsăritul

soarelui, va contempla astrele, va citi regulile şi îndrumările Inteligenţei Cosmice. Crucea este ansamblul tuturor experienţelor fericite sau nefericite pe care ucenicul trebuie să le trăiască pentru a trage învăţăminte, şi pe care trebuie să-şi ţintuiască natura inferioară, egoismul, trufia. Dacă, în viaţa discipolului, crucea nu ar fi necesară, Iisus ar fi spus simplu: „Hai, lăsaţi-vă crucea şi urmaţi-Mă, că drumul este lung şi, pentru a-l putea străbate, trebuie să fiţi liberi, fără poveri". Dar Iisus a spus: „Ia-ţi crucea şi urmează-Mă, deoarece numai purtându-ţi crucea te eliberezi".

Cap. 5 – Axele berbec-balanţă şi taur-scorpion

Ştiinţa Iniţiatică ne învaţă că fiinţa omenească este alcătuită din diferite corpuri, adică, dincolo de corpul fizic, ea mai are şi alte corpuri de natură subtilă: corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior (sau corpul cauzal), corpul budic şi corpul atmic. Deci, omul are şase corpuri (*vezi schema pagina 60*).

Să studiem această schemă. Mai întâi, vedeţi că ea se împarte în două: jos este natura inferioară şi sus, natura superioara; fiecare parte are trei diviziuni, corespunzătoare celor trei principii fundamentale ale omului – gândirea, sentimentul, acţiunea. Naturii inferioare îi aparţin corpul fizic, astral, mental; naturii superioare – corpul cauzal, budic şi atmic.

Cele trei mari cercuri concentrice arată că între corpuri le superioare şi cele inferioare există o legătură.

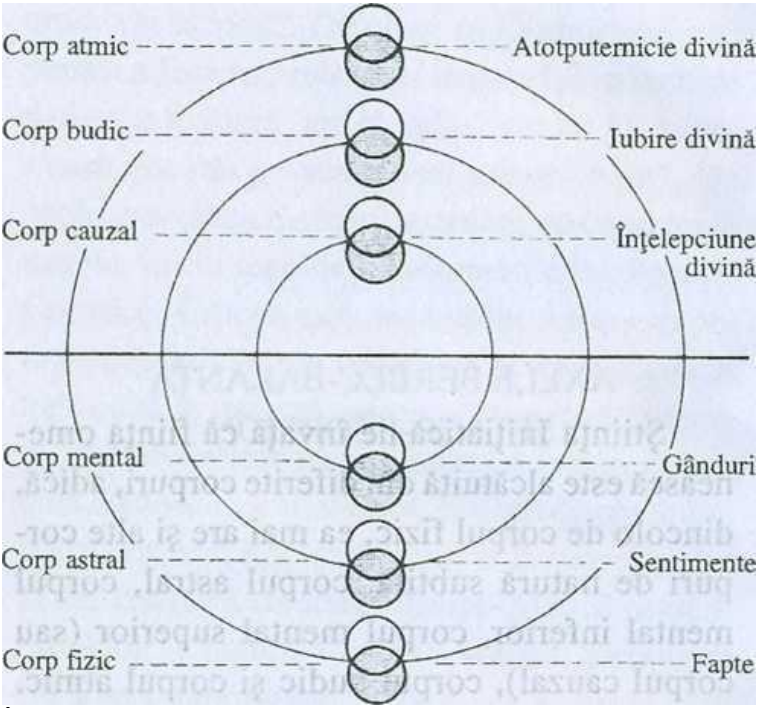

Într-adevăr, corpul atmic, sediul spiritului, care reprezintă puterea şi voinţa divină, este legat de corpul fizic, reprezentând voinţa şi puterea în plan material. Corpul budic, sălaş al sufletului cu toate sentimentele cele mai înalte, este legat de corpul astral, sălaş al inimii. Corpul cauzal, vehicul al gândurilor celor mai vaste şi mai luminoase, este legat de corpul mental, casă a intelectului. Cu toată marea ei simplitate, această schemă conţine şi rezumă o ştiinţă extraordinară.

Aţi remarcat că, pentru a reprezenta fiecare corp, pe marile cercuri figurează câte două cercuri mici. Acesta este un punct deosebit de important. În literatura esoterică, nu veţi găsi explicaţii referitoare la acest subiect, decât pentru corpul eteric, dublu al corpului fizic. Dublul eteric pătrunde corpul fizic pentru a-i aduce viaţa, sensibilitatea, puterile. Dacă legătura dintre corpul fizic şi dublul său eteric este tăiată, corpul fizic rămâne doar un cadavru, moare.

Deci, corpul fizic are un dublu, ca şi celelalte corpuri. Corpul astral şi corpul mental posedă un dublu astral şi mental, făcut dintr-o materie mai subtilă decât ele. Dacă aceste dubluri sunt absente sau

defectuoase, corpurile corespunzătoare nu mai pot funcţiona corect.

Priviţi cum este făcută şi planeta noastră. Pe sol, pământul, se găseşte apa, care fie îi acoperă parţial suprafaţa, fie îl pătrunde. Apoi, deasupra, se află atmosfera, de asemenea constituită din două elemente: aerul şi focul (razele de lumină care pătrund aerul). Pretutindeni regăsim acest principiu al dublului care pătrunde şi dă viaţă.

Acum să privim cu atenţie schema următoare:

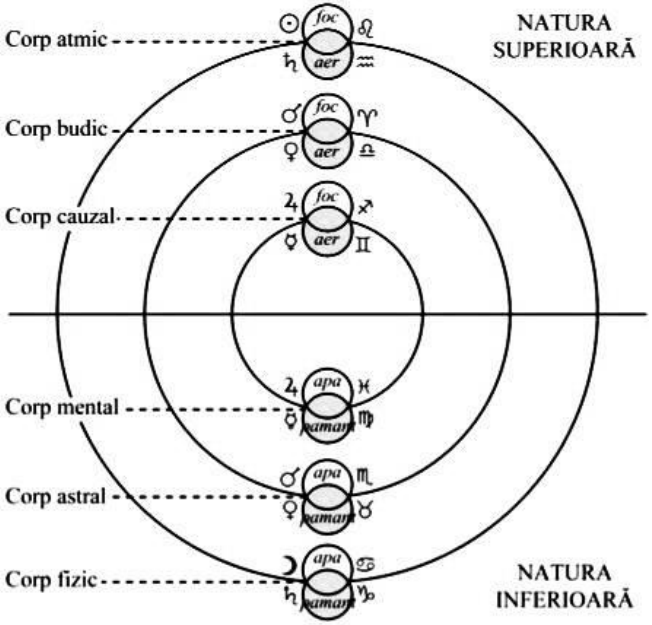

În partea inferioară se vede, pentru fiecare corp, micul cerc al pământului care reprezintă, cumva", forma" pe care apa o pătrunde şi îi dă viaţă. Avem, deci, trei corpuri inferioare care sunt alcătuite pe principiul pământ-apă, şi alte trei corpuri, mai subtile, formate pe principiul aer-foc. Cele trei corpuri superioare reprezintă, într-un fel, „atmosfera" celor trei corpuri inferioare.

Să revenim la zodiac. Acestor şase corpuri le corespund cele douăsprezece constelaţii, câte două pentru fiecare corp. În privinţa planetelor, fiecare îşi exercită influenţa în cele două lumi: în lumea de sus (a corpurilor superioare) şi în lumea de jos (a corpurilor inferioare).

Să vedem care sunt semnele corespunzătoare diferitelor noastre corpuri. Pentru corpul fizic, este Capricornul guvernat de Saturn J, iar pentru dublul eteric, Racul d, opusul său din zodiac, guvernat de Lună B.

Pentru corpul astral, este Taurul b guvernat de Venus D, iar pentru dublul său, Scorpionul h (cu care este în opoziţie), în care guvernează Marte E.

Corpului mental îi corespunde Fecioara f, semn guvernat de Mercur C, iar pentru dublul acestuia, Peştii l, în care guvernează Jupiter F;

Dacă privim acum partea superioară a schemei, corpului cauzal îi corespund semnele Gemenilor c şi Săgetătorului i, corpului budic, Balanţa g şi Berbecul a, iar corpului atmic, Vărsătorul k şi Leul e.

Cât despre planete, cele care sunt localizate în planurile inferioare se repetă în planurile superioare, dar în ordine inversă. O singură excepţie: Luna, care este înlocuită de Soare. Planetele sunt cele care stabilesc legăturile dintre corpurile superioare şi cele inferioare. Avem, deci, următorul tablou:

G B corpul fizic legat de corpul atmic A G

D E corpul astral legat de corpul budic D E

C F corpul mental legat de corpul cauzal C F

Mercur şi Jupiter guvernează, astfel, cele două planuri ale gândirii (corpul mental şi corpul cauzal).

Venus şi Marte guvernează cele două planuri ale sentimentelor (corpul astral şi corpul budic).

Saturn-Luna şi Saturn-Soare guvernează cele două planuri ale acţiuni, ale voinţei (corpul fizic şi corpul atmic).

Aşadar, corpul nostru atmic este influenţat de Vărsător (Saturn), omul care gândeşte, care reflectează, şi de dublul său, Leul (Soarele), care reprezintă inima superioară, în vreme ce corpul fizic este influenţat de Capricorn şi de Rac, adică de Saturn şi de sensibilitate (Luna). Într-adevăr, Soarele reprezintă natura superioară a omului, strălucitoare, stabilă, pe când Luna reprezintă natura sa inferioară străbătută de umbre mişcătoare, instabilă. Mai târziu, vom aprofunda această schemă, legând-o de multe alte aspecte. Deocamdată, vă voi arăta cum putem, cu ajutorul ei, să explicăm problema păcatului

originar, a căderii.

După cum tocmai am văzut, corpul astral este domeniul lui Marte şi al lui Venus: Marte inferior, cu violenţa, agresivitatea, forţele distructive şi Venus inferior, cu senzualitatea. Pe de altă parte, corpul astral este legat de corpul budic, guvernat, şi el, de aceleaşi planete, dar în aspectele lor superioare: Marte se manifestă, de data aceasta, ca acţiune, curaj, dinamism, spirit cavaleresc în luptă pentru a-i proteja pe alţii, şi Venus ca graţie, duioşie, iubire spirituală.

În partea inferioară a schemei, Venus şi Marte ocupă semnele Taurului şi Scorpionului, pe când, în partea superioară, ele ocupă semnele Balanţei şi ale Berbecului. Exact cum, pe cercul zodiacului, Berbecul este în opoziţie cu Balanţa, iar Taurul cu Scorpionul.

Se formează două axe:

(+) a h (+)

—) b g ()

Fiecare axă uneşte doi poli: Venus, principiul feminin, este în legătură cu Marte, principiul masculin. Pentru a înţelege natura acestei legături dintre polul masculin şi cel feminin, este suficient un exemplu extrem de simplu. Dacă, timp de câteva minute, vă uitaţi fix la culoarea roşie şi dacă, după aceea, vă mutaţi privirea pe un fond alb, veţi vedea apărând aici culoarea verde. Şi invers. De ce roşul şi verdele se leagă astfel? Roşul este culoarea lui Marte, iar verdele a lui Venus. Cunoaşterea acestor lucruri ne va da posibilitatea să înţelegem unele manifestări psihice. Dacă acţionaţi cu Taurul, treziţi Scorpionul; dacă acţionaţi cu Berbecul, treziţi Balanţa, şi reciproc, pentru că între cele două semne există o legătură.

În Taur, Venus se manifestă sub aspectul său inferior, împingând fiinţele să iubească în mod rudimentar, să atingă, să guste, să simtă fizic dragostea; dar, după un timp, din cauza legăturii existente între cele două planete, fiinţele resimt obligatoriu influenţa lui Marte în Scorpion. Şi când sosește, Marte aduce dispute, violenţă şi distrugere. Cine caută iubirea fizică ajunge, obligatoriu, la duritate, la revoltă, chiar la cruzime. Şi invers: presupuneţi că cedaţi unei influenţe rele a lui Marte, care vă împinge să fiţi dur, violent; în scurt timp vă veţi lăsa târât în senzualitate şi în pasiune.

În planul superior, unde Venus se manifestă ca iubire

dezinteresată, bunătate, frumusețe, abnegație, Marte se manifestă și el, dar nu va mai veni să tulbure sau să distrugă, ci să susțină, să păzească, să apere, să consolideze tot ce este bun în noi și în ceilalți. Această lege este absolută. Cine își manifestă iubirea în domeniul spiritual nu poate cădea în violență, ci, dimpotrivă, își atrage puterile benefice ale lui Marte. Presupuneți, acum, că îl manifestați pe Marte prin strădania de a vă domina, de a vă ține în frâu pasiunile, de a fi curajos în fața încercărilor de tot felul; atunci Venus va veni ca un înger, aducându-vă toate comorile Raiului, umplându-vă sufletul, dându-vă să gustați din viața veșnică, dintr-o iubire care vă face puternici, vă mângâie și vă scaldă în fericire și în lumină.

Aici Scorpionul poate fi interpretat ca o altă formă a simbolului șarpelui. El corespunde celei de a opta case zodiacale, casa morții. Cartea Facerii spune că grădina Edenului, Paradisul, era plină de arbori de toate felurile, dar nu precizează decât doi: Pomul Vieții și Pomul Cunoașterii Binelui și Răului. Adam și Eva puteau mânca fructe din oricare copac din grădină, în afară de fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. De ce? Dumnezeu le spusese că dacă vor mânca din acest copac, vor muri. Or, Adam și Eva au mâncat fructul și au continuat, totuși, să trăiască. Da, pentru că, în realitate, moarte nu există în natură; ceea ce numim „moarte" nu este decât modificarea unei stări de conștiință sau a unei stări a materiei.

Prin urmare, Adam și Eva trăiau în planul budic, plan influențat de Balanță și de Berbec. Ei își duceau existența în pace și în libertate; ei trăiau în comuniune cu Dumnezeu, cu toți îngerii și cu ființele sublime. Venus, care guvernează în Balanță, le dădea frumusețe și blândețe, iar Marte, care guvernează în Berbec, le aducea energia, vitalitatea neobosită. Grație Balanței, care este constelația echilibrului perfect, toate forțele lor lăuntrice erau armonizate; ei nu cunoșteau necazurile pe care le aduc celelalte două constelații legate de Marte și de Venus: Taurul și Scorpionul.

Numai că Adam și Eva, care erau obișnuiți să absoarbă puterile benefice din Marte și Venus, se apropiau încet-încet de constelațiile următoare: dorința lor de a cunoaște îi împingea tot mai mult spre Scorpion, care, în zodiac, vine după Balanță, și spre Taur, care urmează Berbecului. Și tocmai pentru că au vrut să cunoască elementele noi,

puterile noi ale acestor constelaţii, ei au făptuit primul păcat: au părăsit ţinutul echilibrului şi al păcii, în care locuiau, şi s-au deplasat, intrând sub influenţa Taurului şi a Scorpionului, în zonele pasiunilor sexuale şi ale violenţei. Deci, pentru viaţa din Berbec şi din Balanţă, ei sunt morţi, dar s-au născut la viaţa din Taur şi din Scorpion, ale căror forţe au început să se reverse asupra lor. Acesta nu mai era planul budic, regiunea fericirii depline, a beatitudinii, ci planul astral, în care au loc toate necazurile şi toate suferinţele. Iată semnificaţia cuvintelor pe care Dumnezeu i le spune primului om: „În ziua în care vei mânca din aceste fructe, vei muri". Lăsându-se târâţi de forţele inferioare din Venus şi Marte, Adam şi Eva au murit în plan budic, pentru a cădea în planul astral. Aceasta este aşa numita „cădere".

În zodiac, Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului este reprezentat de axa Taur-Scorpion, pe când Pomul Vieţii este reprezentat de axa Berbec-Balanţă. Cine trăieşte în senzualitate şi în pasiuni mănâncă din Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului, şi, în fiecare zi, moare pentru starea superioară de conştiinţă, în timp ce acela care se stăpâneşte mănâncă din Pomul Vieţii Veşnice, din chiar împărăţia lui Dumnezeu.

Dacă citim Apocalipsa, vedem că ea conţine indicii ale acestei ştiinţe referitoare la axele Berbec-Balanţă şi Taur-Scorpion. Adresându-se bisericii din Efes, Duhul îi spune: „Ştiu faptele tale, şi osteneala ta, şi răbdarea ta, şi cum că nu poţi suferi pe cei răi şi ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli şi nu sunt şi i-ai aflat mincinoşi; şi stărui în răbdare şi ai suferit pentru numele Meu şi nu ai obosit (este Marte superior, în activitate constantă). Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta dintâi (adică Venus superioară, axa Berbec-Balanţă). Drept aceea, adu-ţi aminte de unde ai căzut şi te pocăieşte şi fă lucrarea de mai înainte… Ai însă partea bună că urăşti faptele Nicolaiţilor, pe care le urăsc şi eu (Berbecul este erbivor şi simbolizează puritatea. Nicolaiţii erau o sectă eretică; ei acceptau să participe la banchete unde li se distribuia convivilor carnea adusă ca sacrificiu idolilor şi aveau moravuri foarte uşuratice). Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu (Adică în planul superior, unde corpul budic, situat în centru, între corpul cauzal şi corpul atmic, este asemeni pomului din mijlocul

Paradisului).

Iar pentru biserica din Smirna se spune: „Ştiu necazul tău şi sărăcia ta, dar eşti bogat" Or, Taurul corespunde celei de a doua case astrologice, aceea a bogăţei şi a prosperităţii, aşa că aici este vorba de sărăcia spirituală a bisericii din Smirna, care căzuse sub influenţa în Taur a lui Venus inferioară. „... Ştiu şi hula celor ce zic despre ei înşişi că sunt iudei şi nu sunt, ci sinagogă a satanei. Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi, şi veţi avea necaz zece zile" în suferinţele Scorpionului. „Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii... Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de moartea cea de a doua" altfel spus, cel ce se va îndrepta va scăpa de moartea dată de Scorpion, moartea spirituală pe care au avut-o Adam şi Eva.

După cum vedeţi, aceste texte corespund întru totul celor ce v-am spus despre axele Taur-Scorpion şi Berbec-Balanţă. Apocalipsa cuprinde toate misterele alchimiei, magiei, astrologiei şi Cabalei. Majoritatea pastorilor şi a preoţilor nu îndrăznesc să o interpreteze, pentru că ar fi obligaţi să accepte toate aceste ştiinţe, şi astfel, să schimbe anumite laturi ale religiei. Apocalipsa este lăsată deoparte fiindcă ea este o dovadă că sfintele scripturi au nevoie de alte ştiinţe pentru a fi interpretate. Până şi cărţile de tarot sunt cuprinse aici, precum şi corespondenţele lor cu numerele şi cu simbolurile esoterice.

Cap. 6 – Axa fecioară-peşti

I.

Minunea înmulţirii celor doi peşti şi a celor cinci pâini a atras atenţia unui mare număr de comentatori ai Evangheliilor. Cum să explici acest miracol? Oare Iisus a recurs la forţe oculte? De fapt, nu cred că este atât de important să răspundem la această întrebare; eu aş vrea să vă prezint acest pasaj din alt punct de vedere, pentru a vă arăta că el conţine adevăruri esenţiale ale Ştiinţei Iniţiatice.

Mai întâi, vă voi citi textul Evangheliei:

„După acestea Iisus S-a dus dincolo de marea Galileei, în părţile Tiberiadei. Şi a mers după El mulţime multă, pentru că vedeau minunile pe care le făcea cu cei bolnavi. Şi S-a suit Iisus în munte şi a şezut acolo cu ucenicii Săi. Şi erau aproape Paştile, sărbătoarea

iudeilor. Deci ridicându-şi Iisus ochii şi văzând că mulţime multă vine către el, a zis către Filip: De unde vom cumpăra pâine, ca să mănânce aceştia? Iar aceasta o zicea ca să-l încerce, că El ştia ce avea să facă. Şi Filip I-a răspuns: Pâini de două sute de dinari nu le vor ajunge, ca să ia fiecare câte puţin.

Şi a zis Lui unul dintre ucenici, Andrei, fratele lui Simon Petru: Este aici un băiat care are cinci pâini de orz şi doi peşti. Dar ce sunt acestea la atâţia?

Şi a zis Iisus: Faceţi-i pe oameni să se aşeze. Şi era iarbă multă în acel loc. Deci au şezut bărbaţii în număr ca la cinci mii.

Şi Iisus a luat pâinile şi, mulţumind, a dat ucenicilor, iar ucenicii celor ce şedeau; asemenea şi din peşti, cât au voit.

Iar după ce s-au săturat, a zis ucenicilor Săi: adunaţi fărâmăturile ce au rămas, ca să nu se piardă ceva.

Deci au adunat şi au umplut douăsprezece coşuri de fărâmături, care au rămas de la cei ce au mâncat din cele cinci pâini de orz".

Dar să lăsăm deocamdată această povestire, pentru a zăbovi asupra cercului zodiacului.

Am văzut că Soarele se deplasează pe zodiac în sensul Berbec, Taur, Gemeni etc., în vreme ce punctul viu al bolţii cereşti, sau punctul vernal, se deplasează în sens invers. La fiecare 2160 de ani acest punct viu se mută în altă constelaţie, ceea ce coincide cu schimbări în toate domeniile vieţii. Sub influenţa noii constelaţii, alte forţe, alţi curenţi încep să se reverse asupra omenirii. În felul acesta, Iniţiaţii antichităţii, care cunoşteau influenţele specifice ale fiecărui semn, puteau să prevadă evenimentele ce urmau să se producă în momentul în care punctul vernal trecea într-o constelaţie sau alta.

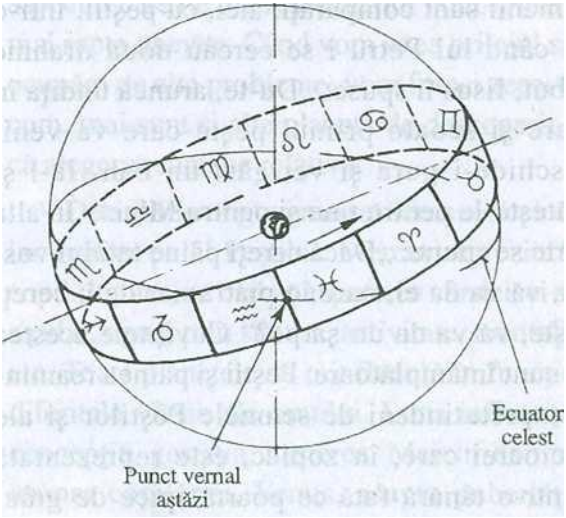

Fiecare religie se situează sub influenţa a doua constelaţii, care sunt în opoziţie pe cercul zodiacului. Religia creştină este plasată sub influenţa Peştilor şi a semnului opus, Fecioara, în Evanghelii întâlnim adesea aceste două simboluri. Simbolul Fecioarei există din timpuri imemoriale; este imaginea naturii pure, neatinse, caste, care îl aduce pe lume pe Fiul veşnic al omenirii, Eul Superior, sau, cum spunem noi, Hristos. Peştii, de asemenea, ocupă un loc important în Evanghelii. Când Iisus I-a chemat pe primii ucenici, pe Petru şi pe fratele acestuia, Andrei, le-a spus: „Urmaţi-Mă şi vă voi face pescari de oameni". Deci oamenii sunt comparaţi, aici, cu peştii. Într-o zi, când lui Petru i se cereau două drahme tribut, Iisus îi spuse: „Du-te, aruncă undiţa în mare şi scoate primul peşte care va veni; deschide-i gura şi vei găsi un ban. Ia-l şi plăteşte-le pentru tine şi pentru Mine". În altă parte se spune: „Dacă cereţi pâine tatălui vostru, vă va da el, oare, o piatră, iar de îi cereţi peşte, vă va da un şarpe?" Cuvintele acestea nu sunt întâmplătoare. Peştii şi pâinea reamintesc pretutindeni de semnele Peştilor şi ale Fecioarei care, în zodiac, este reprezentată printr-o tânără fată ce poartă spice de grâu. Iisus mai spunea: „Eu sunt pâinea vieţii… Eu sunt pâinea coborâtă din cer, pentru ca acel ce o mănâncă să nu moară niciodată. Peştii şi pâinea sunt simbolurile esenţiale ale Noului Testament; Iisus şi discipolii săi meditau asupra acestor simboluri.

Să studiem acum Peştii şi Fecioara din punct de vedere astrologie. Semnul Peştilor este guvernat de Jupiter, iar semnul Fecioarei, de Mercur. Anticii lucrau cu şapte planete (Soarele, Luna, Mercur, Venus, Marte, Jupiter şi Saturn), pe care le împărţeau între cele douăsprezece semne ale zodiacului. După descoperirea lui Uranus, Neptun şi Pluton, astrologii moderni pun Peştii sub influenţa lui Neptun. Pentru a studia aspectul care ne interesează, noi vom folosi numai şapte planete. Când vom avea prilejul să ne ocupăm de alte probleme, vom folosi zece. Oricum, mai sunt şi alte planete de descoperit, aşa că alegerea rămâne relativă.

Deci, Mercur guvernează semnul Fecioarei, iar Jupiter pe al Peştilor. Mercur reprezintă un copil, Jupiter, un bărbat în puterea vârstei; ei sunt, aşadar, opuşi prin statură, activitate, mentalitate etc. Toate planetele au o influenţă în funcţie de diferitele vârste ale omului. Luna influenţează concepţia, gestaţia, naşterea. Mercur domneşte asupra copilăriei, Venus, asupra pubertăţii şi adolescenţei, Soarele asupra tinereţii care se gândeşte să-şi întemeieze un cămin, să aibă o situaţie. Marte îl influenţează pe adultul care se luptă să-şi ocrotească familia. Jupiter guvernează asupra vârstei coapte, a tatălui care are mulţi copii cărora le dă totul, şi a cărui situaţie îl face respectat şi preţuit. Saturn guvernează asupra bătrâneţii; el este bunicul venerabil, înconjurat de o familie numeroasă, şi care se pregăteşte de plecarea spre alt tărâm.

Am văzut că Mercur guvernează în semnul Fecioarei. Simbolul Fecioarei şi al pruncului (Mercur), pe care îl regăsim în imaginea lui Isis cu Horus, a Fecioarei Maria cu Iisus, este un simbol al purităţii; Jupiter, care este planeta generozităţii, a bunăvoinţei, guvernează în Peşti, semnul vieţii colective şi al sacrificiului. Fecioară-Peşti, iată axa lui Hristos. Sub influenţa acestor două constelaţii, era creştină a încercat să dezvolte în sufletele oamenilor calităţile fundamentale ale celor două constelaţii: puritatea şi iubirea de aproapele tău. Iisus, născut din Fecioară, s-a manifestat ca un nativ din Peşti. Ştiţi că primii creştini nu aveau crucea drept simbol, ci peştele. Iisus însuşi era numit Ichthus (cuvânt grecesc, însemnând „peşte"), deoarece literele acestui cuvânt serveau ca litere iniţiale pentru fiecare cuvânt al frazei: Iesous Christos Theou Uios Soter (Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu,

Salvatorul).

Să revenim acum la multiplicarea pâinilor şi a peştilor.

Deja ştiţi că fiecare parte a corpului nostru este legată de o constelaţie a zodiacului şi, conform astrologiei, plexul solar este în legătură cu Fecioara, iar picioarele, cu Peştii. Cum cele două constelaţii sunt legate între ele şi reprezintă axa lui Hristos, să vedem ce legătură există între plexul solar şi picioare.

Plexul solar face parte din sistemul simpatic, un ansamblu de fibre nervoase, de ganglioni şi de plexuri, pentru care vă voi da o schemă foarte simplă.

Asupra acestui subiect în sine, vom reveni cu alt prilej. Deocamdată să ne ocupăm de plexul solar. El este situat în spatele stomacului şi este format din cinci ganglioni obişnuiţi şi din doi ganglioni numiţi semilunari, în formă de peşte. Aici sunt cele cinci pâini şi cei doi peşti, mascul şi femelă, reuniţi.

Tot ce vă explic aici este înscris în marea carte a naturii, în care puteţi citi şi voi înşivă. Câtă vreme fătul se află în pântecele mamei sale, legătura dintre ei se face prin cordonul ombilical. Prin acelaşi cordon, copilul este hrănit. În această perioadă, mama reprezintă natura. La naştere, cordonul este tăiat, copilul fiind, astfel, despărţit de mamă. Dar mai există un cordon, invizibil, care menţine continuu legătura dintre copil şi mama Natură, şi care continuă să îl hrănească. Acest cordon nu trebuie tăiat înainte ca omul să fie bine pregătit pentru viaţa separată.

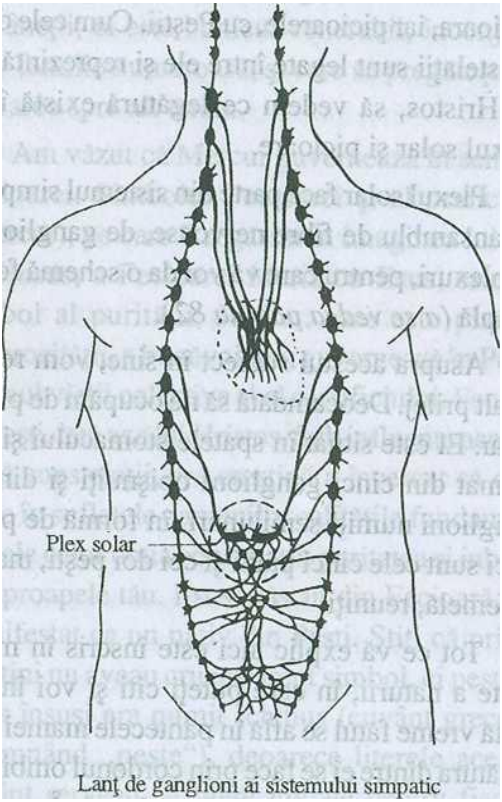

Lanţ de ganglioni ai sistemului simpatic

Dacă se taie prematur această legătură, omul, copil al naturii, nu mai este alimentat şi moare. Cel care îi creează cordonului invizibil posibilitatea de a realiza în continuare legătura dintre om şi mama Natură este tocmai plexul solar, pe care astrologia îl asociază semnului Fecioarei.

Cei doi ganglioni semilunari îi dau omului posibilitatea să călătorească în spaţiu, iar ceilalţi cinci ganglioni sunt cele cinci pâini care hrănesc mulţimea de celule din organism. Fiecare ganglion este în legătură cu câte una din cele cinci virtuţi simbolizate de pentagramă: bunătatea, dreptatea, iubirea, înţelepciunea şi adevărul (*A se vedea*: „*Limbajul figurilor geometrice*", *Cap. 4*, *Colecţia Izvor nr. 218*). Mercur, care guvernează în Fecioară, este reprezentat în Evanghelie prin copilul care a adus pâinile şi peştii cu care s-a hrănit, apoi, mulţimea. Poporul înseamnă toate celulele care formează corpul uman şi care se hrănesc zilnic din cei doi peşti şi cele cinci pâini ale plexului solar.

Mulţi vor socoti aceste explicaţii ca fiind pur fanteziste, fără legătură cu adevărata minune săvârşită de Iisus… De aceea le-aş recomanda să se gândească la Evanghelia după Matei: „Iar Iisus le-a zis: Luaţi aminte şi feriţi-vă de aluatul fariseilor şi al saducheilor. Iar ei cugetau în sinea lor, zicând: Aceasta, pentru că n-am luat pâine. Dar Iisus, cunoscându-le gândul, a zis: Ce cugetaţi în voi înşivă, puţin credincioşilor, că n-aţi luat pâine? Tot nu înţelegeţi, nici nu vă aduceţi aminte de cele cinci pâini, la cei cinci mii de oameni, şi câte coşuri aţi luat? Nici de cele şapte pâini, la cei patru mii de oameni, şi câte coşuri aţi luat? Cum nu înţelegeţi că nu despre pâini v-am zis?”

Pe de altă parte, sfântul Marcu povesteşte următoarele: „Şi făcându-se seară, era corabia în mijlocul mării, iar El singur pe ţărm. Şi i-a văzut cum se chinuiau vâslind, căci vântul le era împotrivă. Şi către a patra strajă a nopţii a venit la ei umblând pe mare şi voia să treacă pe lângă ei. Iar lor, văzându-L umblând pe mare, li s-a părut că este nălucă şi au strigat. Căci toţi L-au văzut şi s-au tulburat. Dar îndată El a vorbit cu ei şi le-a zis: îndrăzniţi! Eu sunt; nu vă temeţi. Şi S-a suit la ei în corabie şi s-a potolit vântul. Şi erau peste măsură de uimiţi în sinea lor; căci nu pricepuseră nimic de la minunea pâinilor, deoarece inima lor era învârtoşată?

Cele două pasaje arată limpede, în primul rând, că peştii şi pâinile, a căror înmulţire o povestesc ucenicii, nu sunt pâini şi peşti adevăraţi, materiali, şi, în al doilea rând, că acest miracol este legat de puterea pe care o avea Iisus de a călători prin spaţiu (în cazul în speţă, pe mare); iar această putere îi uimeşte pe ucenici „pentru că nu înţeleseseră minunea pâinilor”.

Veţi începe să înţelegeţi că relatarea minunii pe care a făcut-o Iisus, hrănind o mulţime de mai multe mii de persoane cu doi peşti şi cinci pâini, este simbolică şi nu trebuie înţeleasă ad litteram. În fiecare dintre noi, plexul solar hrăneşte mii şi mii de celule cu cei doi peşti şi cele cinci pâini ale sale. Într-un alt pasaj al Evangheliilor se spune: „Din sânul celui ce crede în Mine vor curge râuri de apă vie” Tot despre plexul solar vorbea Iisus şi aici.

Pentru ca Hristos să poată hrăni această multitudine de celule, trebuie să avem trează conştiinţa noastră superioară. Toţi au un plex solar, dar pentru majoritatea dintre ei această lucrare subtilă nu se

înfăptuieşte din pricina vieţii dezordonate pe care o duc, scufundaţi în materie. Toţi au doi peşti şi cinci pâini, dar cei mai mulţi se hrănesc doar parţial, fizic, fără să ştie că trebuie să se hrănească şi în plan spiritual.

Dacă înţelegem totul literalmente şi concret, înseamnă că Iisus nu a făcut mare lucru. O fi hrănit El într-o zi mii de persoane, dar asta a fost cândva, în trecut, cine să-şi mai aducă aminte? Aşa că nu a fost de cine ştie ce folos. Închipuiţi-vă că astăzi vă dă cineva o mâncare gustoasă, îmbelşugată; mâine o să vă fie iarăşi foame şi nici măcar nu veţi mai ţine minte ce aţi primit în ajun. Mulţimea există şi astăzi, iar Iisus nu o poate alimenta fizic, în fiecare zi. Sunt atâţia înfometaţi pe pământ! însă, în plan spiritual, Hristos ne poate hrăni în fiecare zi. Iar noi trebuie să devenim asemeni Lui şi să ne hrănim zilnic celulele cu o viaţă pură şi plină de iubire.

În ceea ce mă priveşte, rolul meu nu este să vă dau hrana fizică, pentru că mâine îmi veţi cere iarăşi. Eu vă ofer cu mult mai mult: mijlocul de a găsi în voi înşivă neistovitul izvor al vieţii, la care vă veţi îndestula.

Sunt unii care se întreabă de ce, în ciuda purităţii, a înălţimii Sale spirituale, a structurii Sale divine, Iisus a avut duşmani, fariseii şi saducheii, şi, mai ales, Iuda, care l-a trădat. Axa Fecioară-Peşti, care înseamnă a şasea şi a douăsprezecea casă astrologică, ne explică. A şasea casă înseamnă problemele de sănătate, bolile, dar şi puritatea (Fecioara). Iisus vindeca bolnavii prin puritate; învăţătura Lui spune că demonii pot fi alungaţi şi se poate porunci duhurilor numai prin post şi rugăciune. Iisus alunga demonii, dar aceştia, părăsindu-l pe bolnav sau pe posedat, căutau imediat să intre în alţi oameni, susceptibili să-i primească, în special în farisei şi în saduchei, pentru ca, prin ei, să se poată răzbuna. Alungând aceste duhuri necurate, Iisus era obligat să plătească datoriile karmice ale bolnavilor eliberaţi. În felul acesta, El făcea un mare sacrificiu. Ştia că va avea de suferit, că va fi trădat de Iuda şi crucificat, pentru că a douăsprezecea casă astrologică, Peştii, este casa suferinţelor, a duşmăniilor ascunse, a trădării. Iuda devine, astfel, o fiinţă colectivă, al cărei rol era necesar.

II.

Şi făcându-se Cină, şi diavolul punând dinainte în inima lui Iuda,

fiul lui Simon Iscarioteanul, ca să-L vândă, Iisus, ştiind că Tatăl I-a dat Lui toate în mâini şi că de la Dumnezeu a ieşit şi la Dumnezeu merge, S-a sculat de la Cină, S-a dezbrăcat de haine, şi, luând un ştergar, S-a încins cu el. După aceea a turnat apă în vasul de spălat şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Acesta I-a zis: Doamne, oare Tu să-mi speli mie picioarele? A răspuns Iisus şi i-a zis: Ceea ce fac Eu, tu nu ştii acum, dar vei înţelege după aceasta. Petru I-a zis: Nu-mi vei spăla picioarele în veac. Iisus i-a răspuns: Dacă nu te voi spăla, nu ai parte de Mine. Zis-a Simon Petru Lui: Doamne, spală-mi nu numai picioarele mele, ci şi mâinile şi capul. Iisus i-a zis: Cel ce a făcut baie n-are nevoie să-i fie spălate decât picioarele…" (*Sfântul Ioan 13*: *1 – 17*)

Pasajul acesta din Evanghelie este foarte cunoscut, toată lumea s-a mirat de gestul făcut de Iisus la ultima cină pe care o ia cu ucenicii, şi întotdeauna a fost interpretat ca o lecţie de umilinţă pe care a vrut să le-o dea. Interpretarea este exactă, dar incompletă, şi aş dori să îi mai adaug unele explicaţii.

Deci, Iisus s-a ridicat, a luat un ştergar şi a început să spele picioarele ucenicilor. Or, Petre refuză la început să-şi lase Maestrul să îi spele picioarele, dar Iisus îl spune: „Ceea ce fac Eu, tu nu ştii acum, dar vei înţelege după aceasta". Este limpede că gestul are o semnificaţie mult mai profundă decât pare la prima vedere. Iisus a dat ucenicilor săi o mulţime de explicaţii care nu au fost dezvăluite. Dovadă că, la sfârşitul Evangheliei sale, sfântul Ioan spune că de-ar fi fost să consemneze toate cuvintele şi toate faptele lui Iisus, lumea întreagă ar fi fost necuprinzătoare pentru cărţile ce s-ar fi scris.

Când v-am explicat miracolul înmulţirii celor cinci pâini şi a celor doi peşti, cu care Iisus a hrănit cinci mii de oameni, am spus că era creştină este plasată sub influenţa Peştilor şi a semnului opus, Fecioara. Iisus este nativ al Fecioarei, dar reprezintă Peştii. În fapta spălării picioarelor, vom regăsi axa Fecioară-Peşti, dar din alt punct de vedere. Conform tradiţiei astrologice, în corpul uman, picioarele corespund constelaţiei Peştilor, plexul solar - constelaţiei Fecioarei. Dacă Iisus le-a spălat picioarele ucenicilor, a fost tocmai pentru a le arăta legătura deosebit de importantă care există între plexul solar şi picioare.

În mod cert, gestul voia să spună: „Vă dau un exemplu. Mai târziu va trebui ca şi voi, la rândul vostru, să dovediţi aceeaşi umilinţă şi aceeaşi dăruire faţă de ceilalţi”; de altfel, El i-a spălat picioarele şi lui Iuda, cu toate că ştia că acesta îl trădase. În chip simbolic, se poate spune că acela care renunţă să se răzbune pe cei care i-au făcut rău, le spală picioarele. Dar, spălându-le picioarele ucenicilor, Iisus voia să trezească în ei forţele constructive ale plexului solar.

În unele situaţii foarte simple ale vieţii curente, poate aţi remarcat existenţa acestei legături dintre plexul solar şi picioare. Când vă este foarte frig la picioare, simţiţi o crispare în plexul solar, şi dacă mâncaţi în acel moment, digestia se va face cu mare greutate. Dimpotrivă, dacă faceţi o baie caldă la picioare, simţiţi o dilatare a plexului solar, o senzaţie foarte plăcută, care vă creează bună dispoziţie. Iată de ce, când vă simţiţi tulburaţi sau tensionaţi, încălziţi cu grijă apă, scufundaţi-vă picioarele şi începeţi să le spălaţi cu atenţie: în acest fel, veţi acţiona asupra plexului solar, dându-i puteri, iar starea voastră de spirit se va modifica numaidecât. Dacă într-o zi, acasă, nu izbutiţi să meditaţi, faceţi o baie la picioare şi vă veţi concentra mult mai lesne.

Nu trebuie să ţineţi mult timp picioarele în apă, dar le puteţi vorbi în timp ce le spălaţi uşor: „Dragile mele, abia acum înţeleg toate serviciile pe care mi le faceţi. Niciodată nu iau seama că îmi susţineţi trupul, că mă duceţi oriunde vreau să merg. De acum înainte, vă voi fi recunoscător pentru umilinţa şi răbdarea voastră”. Pentru unele celule ale organismului, picioarele sunt o şcoală la care trebuie să facă un stagiu. Celulele picioarelor supt fiinţe vii şi, într-o zi, ele se vor prezenta la un examen. După ce îl vor lua, Inteligenţa Cosmică le va spune: „Acum puteţi urca mai sus”, şi ele vor urca în plămâni, în inimă, în creier, pentru a-şi continua evoluţia. Deocamdată, aceste fiinţe sunt în picioare, pentru că, în trecut, nu au dovedit nici umilinţă, nici bunătate, aşa că au fost puse acolo ca să înveţe aceste virtuţi.

La fel se întâmplă şi în viaţa oamenilor. Pe toţi cei nemiloşi, răi, trufaşi, destinul îi va trimite în popoare sau în familii unde vor sluji şi vor suferi, pentru ca să înveţe legea dreptăţii, a umilinţei şi a sacrificiului. Aşa spune Ştiinţa Iniţiatică, chiar dacă vreţi sau nu să credeţi.

Să nu uităm nici. O clipă că prin picioare suntem tot timpul în contact cu pământul şi cu forţele telurice. Picioarele sunt ca nişte antene. Dar curenţii electrici şi magnetici care urcă din pământ sau care coboară spre el nu circulă normal prin picioare dacă sunt împiedicate de straturi fluidice impure; iată de ce este bine să ne spălăm picioarele în fiecare seară.

La început, Petru nu a vrut ca Iisus să-i spele picioarele; după aceea, voia să îi spele şi mâinile, şi capul; dar Iisus i-a răspuns: „Cel ce a făcut baie n-are nevoie să-i fie spălate decât picioarele, căci este curat tot" Fiind partea corpului cea mai în contact cu pământul, picioarele reprezintă, deci, planul fizic, pe care trebuie să-l depăşim pentru a avea acces la planurile superioare. Iată de ce, dacă ne spălăm picioarele concentrându-ne atent asupra centrilor care se află dedesubt şi deasupra, lucrăm la această eliberare din planul fizic. V-aţi gândit de ce zeul Hermes era reprezentat cu aripi la picioare? Hermes era mesagerul zeilor şi aripile lui simbolizau puterea pe care o avea de a călători în spaţiu. Dar aceste aripi de la călcâie mai trebuie interpretate şi ca o reprezentare a centrilor spirituali, a chakrelor pe care fiinţa omenească le are în picioare. Dacă aceşti centri sunt treziţi, omul are posibilitatea de a se deplasa în spaţiu şi în planurile subtile.

De altfel, amintiţi-vă ce vă spuneam în conferinţa „Misterele celor doi peşti şi ale celor cinci pâini" referitor la plexul solar. Acest miracol al multiplicării pâinilor este în legătură cu puterea pe care o avea Iisus de a călători în spaţiu; într-adevăr, povestind cum Iisus a ajuns până la corabie mergând pe apă, sfântul Marcu spune: „Şi erau peste măsură de uimiţi în sinea lor; căci nu pricepuseră nimic de la minunea pâinilor". Această remarcă subliniază cât de mult este legată corespondenţa dintre plexul solar şi picioare de posibilitatea de a călători în spaţiu.

Deci, picioarele simbolizează planul fizic. Or, tocmai acolo, în planul fizic, suntem mereu victime, pentru că planul fizic este în legătură cu planul astral, care reprezintă lumea subterană, infernul. De aceea picioarele sunt partea în care omul este vulnerabil. Ideea aceasta o întâlnim în mitologia greacă, în legenda călcâiului lui Ahile. La naştere, mama sa, zeiţa Tethis, l-a scufundat pe Ahile în apele Styxului, pentru a-l face invulnerabil; dar, pentru că l-a ţinut de un călcâi,

această parte a corpului nu s-a udat, rămânând vulnerabilă; aşa se face că, în timpul războiului troian, Ahile a fost ucis de o săgeată otrăvită care i s-a înfipt în călcâi. Acum veţi înţelege gestul şi cuvintele lui Iisus: „Cel ce a făcut baie n-are nevoie să-i fie spălate decât picioarele”.4 Pentru că picioarele sunt simbolul planului celui mai material, spălatul picioarelor reprezintă termenul purificării.

Din timpuri străvechi, înţelepţii au descoperit corespondenţele care există între microcosmos şi macrocosmos. Această ştiinţă a corespondenţelor arată nu numai că trupul uman este în relaţie cu constelaţiile zodiacului (capul cu Berbecul, gâtul cu Taurul etc.), dar şi că fiecare parte în sine este în conexiune cu ansamblul organismului, cu universul, cu forţele şi calităţile sufletului.

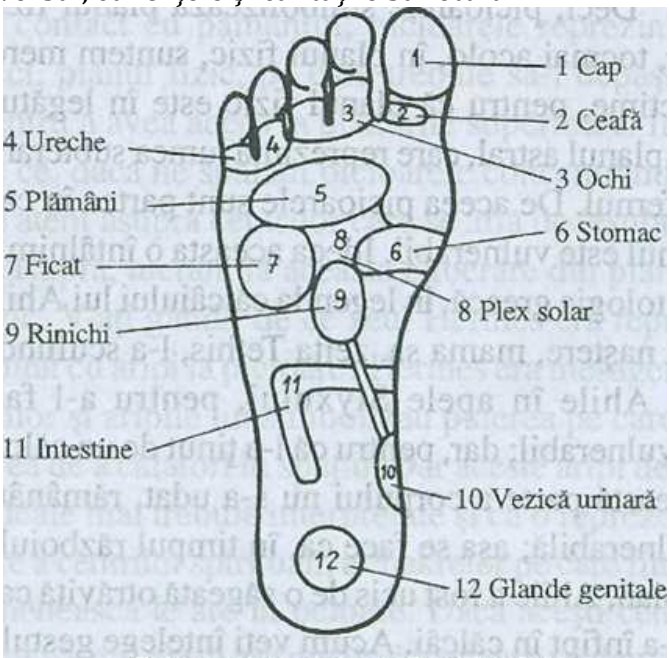

Principalele zone reflexologice ale piciorului

Aceste conexiuni s-au studiat pentru podul palmei, dar ele există şi pentru talpa piciorului. Picioarele au puncte precise legate de celelalte organe ale corpului, şi acţionând asupra acestor puncte putem vindeca unele tulburări din alte organe.

După cum vedeţi, gestul lui Iisus, de a spăla picioarele ucenicilor, are o semnificaţie mult mai adâncă decât aceea pe care i-o găseaţi până acum. Gândiţi-vă la tot ce v-am spus, acţionaţi în chip spiritual asupra picioarelor şi a plexului solar şi, curând, veţi simţi toate binecuvântările pe care vi le vor aduce aceste practici.

Cap. 7 – Axa leu-vărsător

Adesea, frigul este asimilat cu răul, cu tot ce este negativ, nesănătos, cu ceea ce se contractă, paralizează, pe când căldura simbolizează binele, frumosul, viul. Realitatea este mult mai complexă.

Mai întâi, trebuie să înţelegem că există două categorii de căldură şi de frig. Există căldura care dilată, face germenele să încolţească şi să se coacă, şi căldura care arde, distruge, lăsând numai cenuşa. Există frigul care conservă tot ce e bun şi creează condiţii excelente pentru înţelepciune, pentru gândire, şi frigul care paralizează orice viaţă. Va trebui să studiem tocmai aceste două feluri de frig şi de cald.

Există o căldură care vine de la Soare, şi o alta, de la Marte. Este un frig care vine de la Saturn, şi un altui, de la Pământ. Soarele reprezintă căldura dătătoare de viaţă, iar Marte, arşiţa pârjolitoare. Saturn este răceala meditaţiei, a inteligenţei, a înţelepciunii, iar Pământul este frigul despărţirii, al morţii. Când trăiau în grădina Edenului, Adam şi Eva se hrăneau cu fructele Pomului Vieţii, ce le transmiteau o căldură energizantă. Apoi, când au vrut să mănânce din fructele Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului, ei au coborât pe Pământ unde domneşte frigul despărţirii, al urii, al morţii, şi acolo se află şi astăzi în căldură, ei erau asemeni unor celule legate împreună, asemeni atomilor însufleţiţi de aceeaşi mişcare în sânul unei molecule gazoase. Dar, odată ajunşi pe Pământ, ei au fost cuprinşi de frigul care i-a îngheţat, i-a încremenit, şi când s-au privit, s-au simţit despărţiţi. Toate neînţelegerile dintre oameni izvorăsc din această separare a conştiinţelor. Dacă te vei coborî în frigul pământului, nu vei mai înţelege niciodată celălalt frig, acela al înţelepciunii.

Deci, frigul este reprezentat de Saturn şi de Pământ, iar căldura, de Soare şi de Marte. „Dar căldicelul? 41, vă veţi întreba. Căldicelul este Luna. Într-adevăr, tot ce atinge Luna devine neconturat, fad, insipid. De aceea, oamenii influenţaţi de Lună sunt indolenţi, nehotărâţi, evazivi,

visători. Cunoaşteţi, desigur, acel pasaj din Apocalipsă, în care Duhul spune îngerului bisericii din Laodiceea: „Astfel, fiindcă eşti căldicel – nici rece, nici fierbinte – am să te vărs din gura Mea”. Da, fiindcă pe un om călduţ nu poţi conta, el pluteşte continuu în vag şi nu va înţelege niciodată adevărul, nu va face niciodată ceva temeinic, stabil.

Toate experienţele ştiinţifice arată că încă nu s-a descoperit punctul limită al căldurii, în vreme ce, pentru frig, limita este de – 273° C, limită care, de altfel, nu a putut fi atinsă. Există în natură o forţă care împiedică atingerea lui zero absolut. În fiecare lucru, în fiecare făptură, Dumnezeu a pus o scânteie din focul creator, şi chiar dacă s-ar strânge laolaltă toţi cei care ar vrea să stingă această scânteie, tot nu ar izbuti vreodată! Aici lucrează puterea focului creator, a Dumnezeului celui Veşnic din adâncul fiecărui lucru.

De câte ori a încercat frigul să ucidă această scânteie şi nu a putut! Ura, gelozia, îndoiala, trufia, spaima, toate forme ale frigului şi ale morţii, au încercat de milioane de ori să stingă scânteia vieţii, lumina lumii. Nu au reuşit niciodată. Niciodată nu a putut fi înăbuşită această lumină sfântă care străluceşte pe pământ. Fiinţa umană nu va putea în veci să distrugă definitiv binele care sălăşluieşte în ea. Ar trebui să înţeleagă toţi aceasta, pentru ca să nu-şi mai piardă vremea încercând să sugrume scânteia dumnezeiască din ei sau din ceilalţi; mai bine să se străduiască spre a o hrăni…

Să vedem, acum, în ce fel putem să ne încălzim sau să ne răcorim. Mă refer la partea bună a căldurii şi a frigului… Pentru a ne răcori, trebuie să urcăm pe culmi, adică să devenim înţelepţi, filosofi, ştiutori. Ca să ne încălzim, trebuie să coborâm puţin în văi, să ne ducem în preajma florilor, a râurilor, a copacilor, ca şi a fraţilor şi a surorilor noastre, a oamenilor. Ne încălzim prin iubire, şi ne răcorim prin înţelepciune. Remarcaţi că acei ce gândesc mult sunt reci. Fiecare dintre voi, dacă staţi şi meditaţi îndelung, sfârşiţi prin a avea senzaţia de frig. În vreme ce, când simţiţi dragoste pentru cineva sau pentru ceva, vă încălziţi rapid. Iama, când aveţi de luptat cu frigul, chemaţi la voi iubirea, bucuria, dilatarea. Dar dacă sunteţi nemulţumiţi, veţi simţi frigul şi în faţa unei sobe încinse! Acesta este frigul inferior, al Pământului şi al morţii.

Să revenim la zodiac şi vom vedea în ce măsură această

problemă de cald şi rece este în legătură cu axa Vărsător-Leu.

Adresându-se aceleiaşi biserici din Laodiceea, Duhul adaugă: „… nu eşti nici rece, nici fierbinte… Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogăţeşti, şi veşminte albe ca să te îmbraci şi să nu se dea pe faţă ruşinea goliciunii tale, şi alifie de ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi. Eu pe câţi îi iubesc îi mustru şi îi pedepsesc…" Veţi vedea că acest pasaj poate fi interpretat mulţumită axei Vărsător-Leu.

Constelaţia Leului reprezintă focul creator. Este casa Soarelui, a celei mai puternice călduri, a lunilor iulie şi august. Leul reprezintă inima, inima cosmică, aceea care dă sângele, viaţa. Este casa a cincea, a iubirii, a creaţiei, a copiilor. La cealaltă extremitate a axei, Vărsătorul este guvernat de Saturn, care domneşte asupra iernii. Vărsătorul este înfăţişat printr-un bătrân, Saturn (cu toate că Saturn nu este singurul stăpân al Vărsătorului, mai este şi Uranus) care are înţelepciune şi care, simbolic, toarnă apă pentru ca Omenirea să poată bea. Aşadar, cei doi poli ai axei sunt iubirea şi înţelepciunea, căldura şi frigul, văile şi culmile. „Nu eşti nici rece, nici fierbinte" înseamnă: tu nu ai nici iubire, nici înţelepciune.

Mai departe, să vedem ce înseamnă aurul, hainele albe şi alifia pentru ochi.

„Aur lămurit în foc": alchimiştii consideră că aurul este legat de soare, că este o condensare a forţelor benefice, a razelor solare. Or, Leul reprezintă aurul trecut prin foc şi purificat: iubirea spirituală care purifică totul. De altfel, etimologia subliniază aceste corespondenţe. În ebraică, inimă se spune „lev", iar leu se spune „lavi"; în bulgară şi în rusă, leului i se spune „lev", iar iubirii „liubov", rădăcină pe care o regăsim în englezescul „love"-iubire, şi în germanul „liebe"-dragoste şi „lowe"-leu.

„Veşminte albe": acestea sunt un simbol al purităţii, puritatea fiind înţeleasă ca absenţă a pasiunii, pe care o dă înţelepciunea.

„O alifie de ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi": acesta este Uranus, adevărul care e în legătură cu ochi. În iniţierile antice, Uranus era reprezentat sub forma unui ochi zburător pe deasupra oceanului. Acesta îi era simbolul. Nu vă gândiţi că anticii ignorau existenţa lui Uranus, şi că această planetă a fost descoperită mai târziu de Herschell. Anticii o cunoşteau, dar o numeau Cerul (în limba greacă, Ouranos

înseamnă cer).

Deci, Soarele ne aduce viaţa, iubirea. Saturn ne aduce înţelepciunea, pentru a ne înveşmânta, iar Uranus ne dă putinţa de a vedea adevărul. Iată de ce axa Vărsător-Leu, care va acţiona asupra lumii de acum înainte, pentru că intrăm în era Vărsătorului, ce reprezintă epoca nouă, în care ucenicii şi fiii lui Dumnezeu vor lucra cu iubirea Soarelui (Leul), cu înţelepciunea lui Saturn (Vărsătorul), şi vor trăi în adevărul adus de Uranus.

Epoca Vărsător-Leu va fi cea a iubirii, a înţelepciunii şi, într-o anumită măsură, a adevărului. Însă, adevărata vreme a adevărului va veni mai târziu, în a şasea şi a şaptea rasă, când omul va realiza sinteza perfectă dintre iubire şi înţelepciune; atunci se va întrona adevărul în deplinătatea sa.

Cu toate că biserica din Laodiceea se consideră bogată („Tu zici: Sunt bogat şi m-am îmbogăţit şi de nimic nu am nevoie"), Duhul, care o ştie amărâtă, săracă oarbă şi dezbrăcată, o sfătuieşte să-şi cumpere aur, veşminte albe şi o alifie pentru ochi. Este dovada că în afara axei Vărsător-Leu nu poţi obţine nici iubirea, nici înţelepciunea, nici adevărul, cu alte cuvinte, rămâi sărac, gol şi orb.

Prin urmare, dacă eşti rece trebuie să ştii să fii şi cald, şi invers. Prin această trecere de la un pol la altul îţi regăseşti echilibrul, descoperi viaţa care se află în urcuşuri şi în coborâşuri. Cel ce rămâne veşnic în frig sau în căldură nu evoluează, totul este încheiat pentru el. Cum procedaţi când vreţi să fierbeţi legume? Puneţi oala pe foc, dar, după un timp, o luaţi. De ce nu lăsaţi să ardă totul? Pentru că sunteţi înţelepţi. Dacă simţiţi dragoste pentru cineva, e bine; dar înţelepciunea vă spune că nu este de dorit să mergeţi mai departe. Dacă arşiţa te cuprinde pentru cineva, nu lăsaţi oala pe foc! Mă înţelegeţi, nu-i aşa?... Căldura (iubirea) este binevenită, dar cu condiţia să fie urmată şi de un pic de răcoare (înţelepciunea).

Bisericii din Laodiceea, Duhul îi mai spune: „Eu pe câţi îi iubesc îi mustru (Leul) şi îi pedepsesc (Vărsătorul)". Cel care iubeşte este Soarele; cel ce pedepseşte e Saturn, dar şi Uranus care aduce marile frământări. Dacă Cerul, care ne iubeşte, ne pedepseşte, el o face prin destinul nostru, asupra căruia guvernează Saturn. De vom vedea venind pedepsele lui Saturn, să ştim că Dumnezeu lucrează prin

intermediul lui. Pentru a fi iubiţi, trebuie să ne aflăm în Leu şi în Vărsător, între Saturn, bătrânul Adam, şi Soare, Hristos, Cel născut din tribul lui Iuda. Într-adevăr, Iacob avea doisprezece fii, care au fost întemeietorii celor douăsprezece triburi ale lui Israel (*A se vedea Cap. 10*: *„Cele 12 triburi ale lui Israel şi cele 12 munci ale lui Hercule în legătură cu zodiacul”*). Fiecare dintre aceste triburi este în legătură cu un semn al zodiacului, cel al lui Iuda corespunzând Leului, iar din tribul lui Iuda s-a născut Iisus, Hristosul.

Duhul mai spune: „Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui”. Nu există un alt tron decât cel al Leului, în care este aşezat Soarele, Hristos. Hristos este Soarele, inima care îşi trimite sângele, iubirea, în tot universul. Deci, acela care va învinge ura şi moartea (frigul interior) va dobândi tronul Domnului.

II.

Sfinxul egiptenilor este o reprezentare a zodiacului în legătură cu cete patru elemente; el are cap de om (Vărsătorul, semn de aer), trup de taur (Taurul, semn de pământ), labe de leu (Leul, semn de foc) şi aripi de vultur (Scorpionul, semn de apă).

Regăsim aceleaşi figuri în Apocalipsa Sfântului Ioan, atunci când vorbeşte despre cele patru animale sacre, care stau în faţa Tronului lui Dumnezeu, cântând fără încetare: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul, Cel ce era şi Cel ce este şi Cel ce vine!

Primul dintre aceste Animale seamănă cu un leu, al doilea, cu un taur, al treilea cu un om, şi al patrulea cu un vultur. Veţi spune că în zodiac nu există Vulturul, ci Scorpionul. În realitate, în zodiacul primordial, Vulturul ocupa locul Scorpionului, dar aici este o întreagă poveste ce trebuie înţeleasă din punct de vedere simbolic. Din pricina forţelor sexuale rău dirijate, Vulturul a căzut şi s-a prefăcut în scorpion. De altfel, în corespondenţele pe care Iniţiaţii le-au stabilit între diferitele părţi ale corpului şi semnele zodiacului, Scorpionul este în legătură cu organele genitale. Vulturul îl reprezintă pe cel care putea să se înalţe foarte sus în cer, dar care a căzut pentru că a mâncat din Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului.

Cele patru Animale sacre ale Sfinxului egiptean corespund, deci, celor două axe Taur-Scorpion (*A se vedea Cap. „Axele Berbec-Balanţă şi*

Taur-Scorpion) şi Vărsător-Leu care formează una dintre crucile zodiacului.

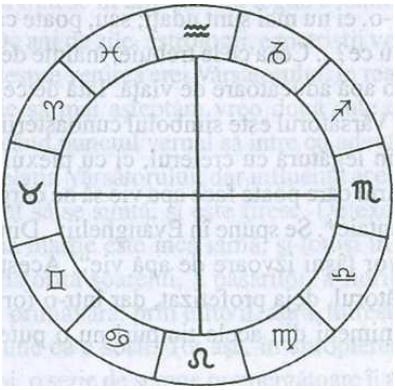

Vărsătorul este omul, deci gândirea, cunoaşterea. El este înfăţişat printr-un bătrân care toarnă apă dintr-un vas. Această apă este apa vieţii, pentru că ştiinţa Vărsătorului aduce viaţă, produce viaţă, trezeşte la viaţă. Apa care curge din vasul bătrânului îi învaţă pe oameni că trebuie să hrănească totul, să ude şi să rodească în ei şi în jurul lor. Simbolul Fraternităţii noastre, ancora şi cele două mâini care toarnă apă, este şi simbolul Vărsătorului. Iar în mitologia greacă, Vărsătorul este reprezentat prin Ganimede, cel numit „paharnicul zeilor".

Apa aduce viaţă; dar cum oamenii au uitat-o, ei nu mai sunt udaţi; sau, poate că sunt, dar cu ce?... Ceea ce le trebuie, înainte de toate, este o apă aducătoare de viaţă. Iată de ce, chiar dacă Vărsătorul este simbolul cunoaşterii, el nu este în legătură cu creierul, ci cu plexul solar, singurul care poate face apa vie să ne curgă prin măruntaie (*A se vedea „Centri şi corpuri subtile", Cap. 3*: *„Plexul solar" – Nr. 219 Colecţia Izvor*). Se spune în Evanghelii: „Din sânul său vor ţâşni izvoare de apă vie? Acesta este Vărsătorul, deja profetizat, dar într-o formă pe care nimeni din acele timpuri nu o putea pricepe.

Atâta vreme cât apa vie lipseşte, poţi spune orice, este doar teorie, iar teoria îi ofileşte pe oameni. Tocmai asta se întâmplă în cultura actuală: oamenii se instruiesc, dar ştiinţa lor rămâne la suprafaţă, nu este vie. Ei bine, merită să nu ştii nimic de prin cărţi, dar să ai ştiinţa vieţii, deoarece universul întreg se va revela doar aceluia care ştie să trăiască, adică să vibreze la unison, în armonie cu toate

legile cosmice. De aceea învăţătura Fraternităţii Albe Universale aduce un element cu totul nou. Oamenii ne arată ştiinţa lor, şi eu mă înclin, sunt încântat, dar nu acesta este esenţialul. Ceea ce mă interesează pe mine este să trăiesc în armonie cu legile cosmice.

De ani de zile, astrologii, esoteriştii vorbesc deja despre venirea erei Vărsătorului. În realitate, trebuie să mai aşteptăm vreo două sute de ani până când punctul vernal să intre cu adevărat în constelaţia Vărsătorului, dar influenţa acestuia a început să se simtă, şi este firesc. De exemplu, în luna martie este încă iarnă, şi totuşi în unele zile, datorită soarelui, a păsărilor, a florilor, se simte primăvara; prin efluvii, aură, miresme, ea ne spune că a sosit. Tot aşa, în apropierea unei ere noi, o serie de semne premergătoare îi anunţă venirea.

Vărsătorul este semn de aer. De aceea, de când a început să îi fie simţită influenţa, ştiinţele şi tehnicile s-au orientat spre cucerirea aerului şi a spaţiului. În era Peştilor a fost explorat cu precădere domeniul apei: navigaţia. Cu Vărsătorul, intrăm în domeniul aerului: telecomunicaţiile (telefonul, televiziunea), avioanele, rachetele…

Câte schimbări, cu toate că încă nu suntem în Vărsător! Şi tocmai de aceea, un motiv de îngrijorare în ceea ce îl priveşte, este influenţa lui Saturn şi a lui Uranus, al căror domiciliu este: Saturn care joacă renghiuri, blochează, paralizează, şi Uranus care produce şocuri, accidente, explozii, tot ceea ce este brusc şi violent. Orice fel de explozie stă sub semnul lui Uranus: exploziile fizice (bombele cu hidrogen, bombele atomice), precum şi cele psihice (toate mişcările de eliberare). Iată de ce era Vărsătorului va aduce mari rupturi.

Cei care au mai multe planete în semnul Vărsătorului sunt mai bine pregătiţi să capteze noile unde provenite de la această constelaţie. Ei sunt novatorii, inventatorii. Tot Vărsătorul este cauza descoperirilor din domeniul psihic şi esoteric, în special a ideii de colectivitate, de fraternitate. Iată de ce va trebui ca întreaga omenire să se preocupe şi să acţioneze în spiritul fraternităţii şi al universalităţii.

Era Peştilor a fost a creştinismului, ale cărui caracteristici corespund exact semnului respectiv, semn al abnegaţiei şi al sacrificiului. Înaintea ei, era Berbecului marcase religia lui Moise, iar înaintea ei, în era Taurului, fuseseră religiile egipteană, babiloniană… Odată cu Vărsătorul şi cu semnul său complementar, Leul, se deschide

o eră nouă, aceea a adevăratei cunoaşteri.

Totuşi, nu trebuie să credem că venirea epocii Vărsătorului va însemna o transformare subită a întregii omeniri. Ceea ce se schimbă pentru toţi sunt condiţiile. Din Vărsător se vor revărsa forţe superioare, dar numai acei care se vor strădui să le absoarbă se vor transforma. Cerul ne va trimite unde, dar nu ne va impune înţelepciunea sa; Cerul se mulţumeşte să dea celui care s-a pregătit să primească. Intrăm în epoca Vărsătorului, dar dacă nu facem nimic pentru a beneficia de influenţele sale, Vărsătorul va veni pentru alţii, nu pentru noi.

VIII. Cap. 8 – Triunghiurile de apă şi de foc

Cercul zodiacului este format din douăsprezece semne dispuse într-o anumită ordine, care are la bază cele patru elemente. Astfel, fiecare element este reprezentat printr-un triunghi.

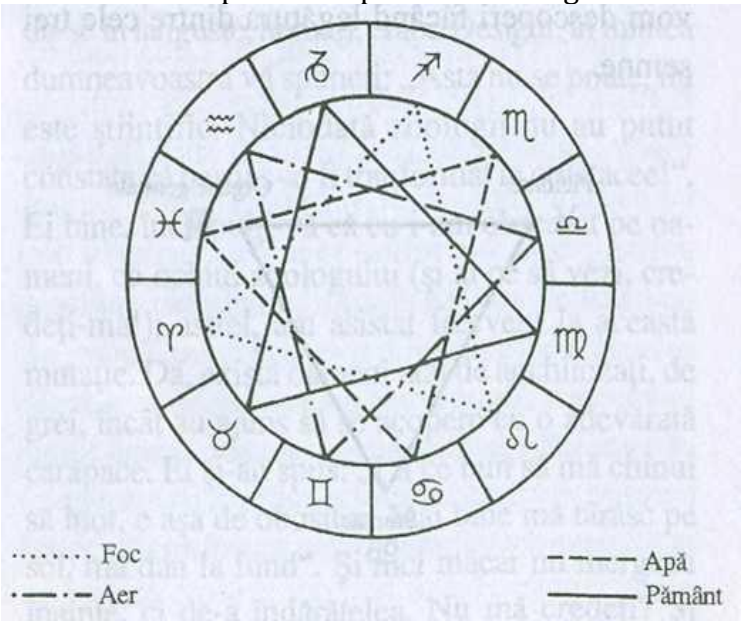

Dacă respectăm ordinea elementelor (foc, pământ, aer şi apă), în care semnele se succed pe zodiac, vedem că triunghiul focului este format din semnele Berbec, Leu, Săgetător; triunghiul pământului, din semnele Taur, Fecioară, Capricorn; triunghiul aerului, din Gemeni, Balanţă, Vărsător; triunghiul apei, din semnele Rac, Scorpion, Peşti.

Astăzi, ne vom opri, în special, asupra a două triunghiuri: al apei şi al focului. Apa coboară, iar focul urcă. Triunghiul apei, cu vârful în jos, reprezintă materia, pe când triunghiul focului, cu vârful în sus, reprezintă spiritul.

Să începem studiul cu triunghiul apei, format, după cum ştim, din semnele Peşti, Rac, Scorpion; veţi vedea câte lucruri interesante vom descoperi făcând legătura dintre cele trei semne.

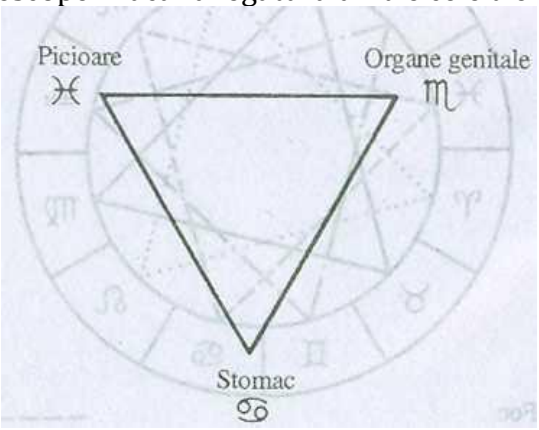

Peştii trăiesc în apă, unde se deplasează cu o uşurinţă perfectă: se duc, vin şi sunt tare fericiţi. La fel şi oamenii, trăind într-o întindere nelimitată, înoată precum peştii; slabi sau graşi, frumoşi sau urâţi, viu coloraţi sau temi, îndemânateci sau stângaci, cei mari înghiţindu-i adesea pe cei mici, ei se mişcă în oceanul vieţii.

În corpul peştilor se găseşte vezica înotătoare, care le serveşte la deplasarea acvatică pe verticală; datorită acestui organ, pot coborî în adâncuri sau pot urca spre suprafaţă. Numai că, iată, unele specimene, folosind incorect această vezică, au început să coboare tot mai mult, fără să mai fie în stare să şi urce. Aşa că, rămân fixaţi la sol şi se acoperă cu o carapace groasă, prefăcându-se în languste, homari, crabi. Desigur, în mintea dumneavoastră vă spuneţi: „Asta nu se poate, nu este ştiinţific. Niciodată zoologii nu au putut constata că peştii s-ar fi transformat în crustacee!”. Ei bine, închipuiţi-vă că eu i-am observat pe oameni, cu ochiul zoologului (şi ai ce să vezi, credeţi-mă!); astfel, am asistat frecvent la această mutaţie. Da, există oameni atât de anchilozaţi, de grei, încât au ajuns să se acopere cu o adevărată carapace. Ei şi-au spus: „La ce bun să mă chinui să înot, e aşa de

obositor. Mai bine mă târăsc pe sol, mă dau la fund". Şi nici măcar nu mergeau înainte, ci de-a îndărătelea. Nu mă credeţi? Şi totuşi, pe câţi nu i-am văzut, mândri de solzii lor, făcând paradă în faţa altora sau ţinându-se după ei, ajungând la tot felul de comedii… sau de tragedii! apoi venea clipa în care, îngreunaţi, se înfundau cât mai jos, ascunzându-se sub câte o lespede, ca racii. Astfel de inşi v-aş putea arăta şi în jurul vostru, sunt o mulţime.

Peşti-Rac: este o parte a triunghiului pe care îl studiem. Racul este un peşte devenit crustaceu. Omul s-a lăsat antrenat de materie, în care s-a întărit, s-a înţepenit, a împietrit, ajungând, chiar, să regreseze. Procesul continuă, racul va deveni scorpion, rău, veninos; şi acum vă pot explica în ce mod se produce transformarea, pe care am studiat-o ştiinţific.

Jupiter guvernează Peştii, iar Luna domină în Rac. Cât despre Scorpion, el este guvernat de Marte. Jupiterienii sunt înclinaţi spre lăcomie, iar dacă mănâncă mult, se îngraşă, devin tot mai pasivi, până când refuză să se mai mişte. Ei doresc atât de mult să câştige bani numai pentru a se instala confortabil într-o casă mare, în care se încrustează; după aceea nu mai fac altceva decât să croiască planuri de a-şi spori câştigul şi să tremure de frică să nu-l piardă. Iată-i deveniţi raci, care nu vor întârzia să se transforme în scorpioni.

Sub semnul Peştilor, care sunt în legătură cu picioarele, omul merge pentru a ajunge la lucru. Sub semnul Racului, el se leneveşte, devine mâncăcios, ceea ce îi tulbură sistemul de evacuare, legat de Scorpion; reziduurile se adună în ţesuturi, provocând putrezirea. În felul acesta, cu organismul invadat de otrăvuri, de toxine, el devine iritabil, coleric, vindicativ: iată-l sub influenţa lui Marte, care stăpâneşte în Scorpion.

Da, sunteţi uimiţi, dar povestea este absolut adevărată: ea relatează procesul de involuţie, de coborâre în materie. Omul care îşi pierde capacitatea de a înota în oceanul vieţii este prins în capcanele materiei, unde, încet-încet, paralizează, se îmbolnăveşte şi moare. Să fie inevitabilă această desfăşurare a lucrurilor? Nu, există mijloace de a acţiona asupră-i. Când ne aflăm în acest triunghi al involuţiei, trei forţe ne pot ajuta şi salva: iubirea, speranţa şi credinţa. Credinţa, care este capabilă să opereze cele mai dificile transformări, este legată de Peşti,

semnul religiei şi al misticismului. Speranţa, care susţine fiinţele, este legată de Rac, semnul belşugului şi al fecundităţii. Iar iubirea este legată de Scorpion, semnul transformării forţelor sexuale; pentru că eu înţeleg prin iubire acea putere instinctivă, uriaşă, pe care omul o poate sublima în iubire universală, gata să se sacrifice pentru toţi ceilalţi. Prin forţa acestor trei virtuţi: credinţa, speranţa şi iubirea, putem stăvili procesul de pietrificare, de coborâre în materie.

Când un om cade în apă, el trebuie să înoate. Dacă nu are încredere, dacă se teme, el se scufundă şi se îneacă. Dacă are credinţă, face pluta, devine uşor, apa îl ţine la suprafaţă. Acelaşi lucru se petrece şi în viaţa noastră interioară. Toţi suntem peşti, înzestraţi cu o vezică înotătoare. Dacă avem credinţă, vezica se umple cu aer şi noi ne simţim uşori; credinţa ne susţine, ne dă posibilitatea să înotăm în oceanul vieţii. Cine înoată bine, nu are de ce să se teamă, nu va ajunge un rac. Cât timp credinţa sălăşluieşte în el, va rămâne un peşte. Dar dacă într-o zi, cu spiritul întunecat de problemele materiale, este cuprins de îndoială, se va preface în rac. Cel ce se prăbuşeşte în materie este deja un rac, şi trebuie să reacţioneze prin speranţă. Acela care este pe cale să devină un scorpion trebuie să se elibereze prin iubire, iubirea care dăruieşte, care îmbogăţeşte, care străluceşte.

Oare de ce casa a douăsprezecea, a Peştilor, ne pune la tot felul de încercări? Pentru ca necazurile, lipsurile să ne sporească credinţa. De ce Racul, casa a patra, ridică în faţa noastră problemele materiale? Pentru a ne obliga să păstrăm în noi speranţa. De ce casa a opta, a Scorpionului, reprezintă moartea? Pentru că moartea îl pândeşte pe cel care nu ştie să iubească.

Şi acum să studiem triunghiul focului. El cuprinde semnele Săgetător, Leu şi Berbec. Berbecul, care guvernează capul, reprezintă gândirea, înţelepciunea; Leul, care guvernează asupra inimii, iubirea; iar Săgetătorul, care guvernează coapsele, reprezintă mişcarea, deci acţiunea, transpunerea în materie a gândurilor şi a sentimentelor.

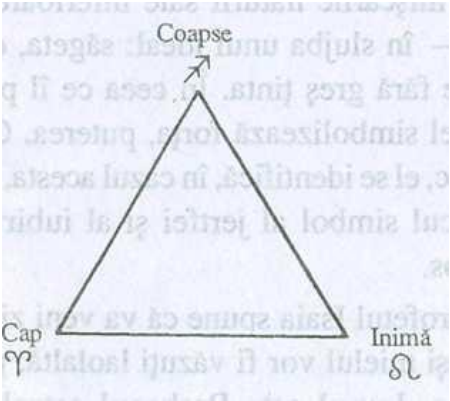

Dintr-un alt punct de vedere, Săgetătorul este interpretat ca simbolul omului care a reuşit să aducă triumful raţiunii asupra forţelor întunecate ale instinctului. Această idee este exprimată şi prin figura mitologică a Centaurului, care are trup de cal şi bust de om. Fiinţa umană este formată din două naturi: inferioară şi superioară; ea nu se poate dezbăra de natura sa inferioară, dar trebuie să înveţe să o stăpânească pentru a o pune la treabă. De altfel, priviţi: chiar în reprezentarea Centaurului, sau a Săgetătorului, corpul calului este în mişcare, aleargă. Dar această nu este o cursă nemotivată, ci are un sens, este în serviciul unei acţiuni gândite, exprimată prin arcul din care Centaurul este gata să slobozească săgeata. Şi ştiţi şi voi ce măiestrie îţi trebuie ca să tragi cu arcul şi să ţinteşti bine. În felul acesta, Săgetătorul înfăţişează omul care pune mişcările naturii sale inferioare – calul în galop - în slujba unui ideal: săgeta, care îşi va atinge fără greş ţinta. În ceea ce îl priveşte pe Leu, el simbolizează forţa, puterea. Cât despre Berbec, el se identifică, în cazul acesta, cu mielul, veşnicul simbol al jertfei şi al iubirii. El este Hristos.

Profetul Isaia spune că va veni ziua în care lupul şi mielul vor fi văzuţi laolaltă, pe aceeaşi păşune. Lupul este Berbecul astrologilor, el situându-se şi sub influenţa lui Marte, care guvernează acest semn, iar mielul, după cum v-am spus, este acelaşi simbol cu Berbecul. Isaia adaugă: „Iar leul ca şi boul va mânca paie… şi pulberea va fi hrana şarpelui", în limbaj astrologic – Scorpionul (pe care tocmai l-am studiat la triunghiul apei); iar oamenii şi copiii lor, mai spune profetul, vor fi împreună cu ei. Deci, leul, mielul şi omul vor trăi laolaltă, în pace. Unii

artişti au pictat tablouri ce înfăţişează Vârsta de Aur, în care se vede un copil mergând între un leu şi o oaie. Aceşti pictori cunoşteau Ştiinţa Iniţiatică: ei au ilustrat triunghiul de foc, al evoluţiei. Leul, mielul şi lupul (Berbecul), şi copilul, adică omul (Săgetătorul), reprezintă noua învăţătură, noua lume care va veni.

Cap. 9 – Piatra filosofală: Soarele, Luna şi Mercur

În tratatele lor, alchimiştii ne învaţă că, pentru a obţine piatra filosofală, simbolizată prin Mercur, discipolul trebuie să-şi înceapă lucrarea în momentul în care soarele intră în constelaţia Berbecului, iar Luna, în constelaţia Taurului, deoarece Soarele este exaltat în Berbec, iar Luna, în Taur. Semnul următor, Gemenii, este domiciliul lui Mercur. Deci, Berbecul (Soarele), Taurul (Luna) şi Gemenii (Mercur) sunt trei semne care se succed pentru a arăta că unirea Soarelui A cu Luna B dă un copil: Mercur C. De aceea, simbolul lui Mercur este format din discul solar şi din cornul lunii, reunite prin semnul + care este al pământului, dar şi al adunării, în aritmetică. Pentru alchimişti, acest simbol cuprinde şi cele patru elemente: două elemente masculine şi două elemente feminine. Luna B reprezintă apa, Soarele A focul, + este Pământul, iar Mercur însuşi, aerul. Deci, Soarele şi Luna dau naştere copilului, Mercur, piatra filosofală. Iar piatra filosofală pe care o caută alchimiştii este, în realitate, un simbol al transformării omului. Când afirmă că lucrează cu Soarele şi cu Luna, alchimiştii subînţeleg cele două principii, masculin şi feminin, ale voinţei şi imaginaţiei; datorită acestei lucrări, ei izbutesc o transmutare a propriei materii, devenind, simbolic, precum Soarele şi Luna, adică strălucitori (Soarele) şi puri (Luna). Nu întâmplător Berbecul este domiciliul lui Marte, iar Taurul, domiciliul lui Venus; acţionând cu soarele şi cu Luna pentru a sublima forţa sexuală (Venus) şi forţa activă, dinamică a voinţei (Marte), alchimistul dobândeşte toate puterile spirituale simbolizate de Mercur, agentul magic.

La Templieri, agentul magic era reprezentat prin Bafomet, o figură cu înfăţişare monstruoasă, care i-a făcut pe unii să creadă că Templierii practicau un cult pentru diavol. Alţii au numit acest agent magic „Azot", cuvânt format din primele litere ale alfabetelor latin (a), grec (Alfa) şi ebraic (Alef), şi din ultima literă a acestor trei alfabete: Z (latin), O (grec), T (ebraic). Acest cuvânt însemna că agentul magic era

alfa şi omega, începutul şi sfârşitul.

Pentru a obţine agentul magic, alchimiştii şi-au dat multă osteneală, de multe ori fără succes, pentru că nu ştiau că lucrarea cu soarele şi cu luna nu trebuie făcută doar în plan fizic, ci şi în plan spiritual, cu cele două principii ale voinţei şi ale imaginaţiei, lucrare ce poate fi simbolizată prin expresia „a lua taurul de coame". Pentru discipol, a lua taurul de coame înseamnă să înceapă o lucrare interioară de dominare a instinctelor. Din nefericire, în vremea noastră, oamenii nu mai iau taurul de coarne, ci îl lasă slobod, să calce totul în picioare. Veţi vedea ce prăpăd va face taurul, mai ales la tineri!

Luarea taurului de coame este acţiunea voinţei asupra imaginaţiei. Imaginaţia este întotdeauna legată de senzualitate. Toţi cei cu imaginaţia excesivă au tendinţa de a fi leneşi şi senzuali: Luna şi Venus sunt mereu mână în mână. Dar dacă, prin lumina sa, intervine Soarele, direcţionând corect această forţă, Luna devine extrem de folositoare, întrucât are puterea de a concretiza lucrurile. V-am vorbit despre diferitele perioade prin care trece pământul: perioada lui Saturn, a Soarelui, a Lunii, şi v-am explicat că perioada Soarelui a fost una a dilatării, a expansiunii, pe când perioada Lunii a însemnat, dimpotrivă, un proces de coagulare, de concretizare. Pentru că Soarele şi Luna mai sunt şi simbolurile celor două procese alchimice, „solve" şi „coagula", a dizolva şi a coagula.

Deci, în simbolul lui Mercur, Soarele este reprezentat printr-un cerc, iar Luna, printr-un segment de cerc, ca o coastă a Soarelui, ceea ce explică de ce se spune în Facere că Dumnezeu a făcut-o pe Eva dintr-o coastă a lui Adam. Iar pentru a arăta că această combinaţie, această inteligentă fuziune a celor două principii producea pe Mercur, Iniţiaţii l-au înfăţişat pe Mercur prin Soare, biruit de Lună, reuniţi prin semnul +, care, după cum am văzut, simbolizează şi Pământul. Simbolul acesta - a lui Mercur este o mărturie a ştiinţei lor profunde. Una dintre numeroasele sale variante este caduceul lui Hermes, constituit dintr-o baghetă înconjurată de doi şerpi, rămas până în zilele noastre simbolul medicilor şi al farmaciştilor.

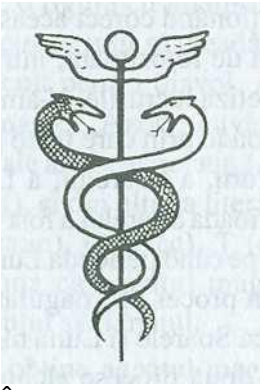

În prezent, simbolul caduceului apare în descoperirile ştiinţifice sub forma laserului. Ce este laserul? în forma sa cea mai simplă, este un cristal de rubin sintetic, de formă cilindrică, ale cărui extremităţi au, una o suprafaţă reflectorizantă, cealaltă, o suprafaţă semireflectorizantă. Acest cristal este înconjurat de un flash de lumină verde care activează atomii de crom conţinuţi de rubin (aşa numitul pompaj optic). Când intensitatea pompajului flashului este suficientă, se produce prin extremitatea semireflectorizantă un fascicul luminos foarte intens.

Acest fascicul luminos nu este altul decât Mercur, născut din acţiunea celor două principii. Problema este să găseşti laserul în tine însuţi, ceea ce presupune o lucrare cu adevărat prodigioasă.

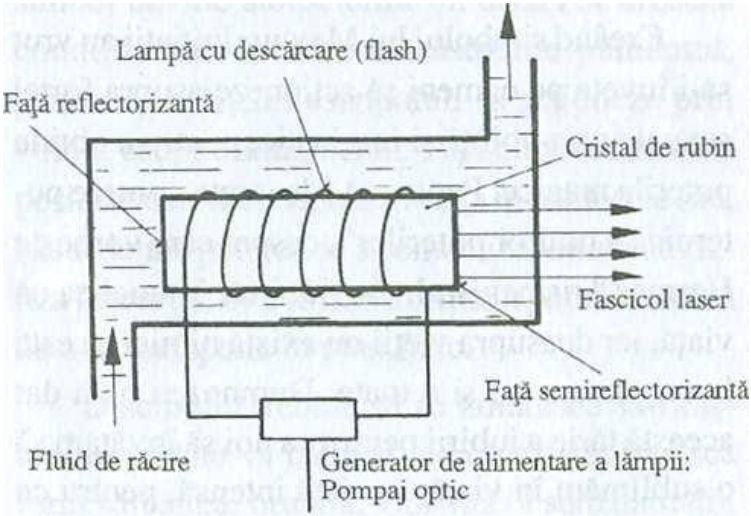

Principiul laserului cu rubin

De fapt, încă din antichitatea cea mai îndepărtată, Iniţiaţii au realizat în viaţa lor psihică şi spirituală toate descoperirile ştiinţei oficiale de astăzi: radioul, televiziunea, fisiunea atomului… Oamenii de ştiinţă nu sunt decât nişte lucrători care trebuie să aplice în planul fizic legile lumii spirituale. Într-o zi, totul trebuie realizat în materie; iată de ce inventatorii sunt adesea vechi Iniţiaţi, alchimişti, magi, cabalişti, care se întorc pentru a concretiza tot ce au aflat şi au obţinut cândva în plan spiritual. Dacă aceste fenomene nu ar exista deja în planul spiritual, nu ar fi nicio cale de a descoperi ceva în plan fizic. Pentru că tot ceea ce este jos este şi sus; deci, tot ce este sus, în lumea spiritului, trebuie concretizat jos, în lumea materiei.

Creând simbolul lui Mercur, Iniţiaţii au vrut să-i înveţe pe oameni să acţioneze asupra forţei sexuale prin voinţă şi imaginaţie, pentru a obţine puterile magice. Pentru că adevărata „putere puternică a tuturor puteri lor", despre care vorbeşte Hermes Trismegistul, este iubirea. Numai ea dă viaţă, iar deasupra vieţii nu există nimic, ea este la originea a tot şi a toate. Dumnezeu ne-a dat această tărie a iubirii pentru ca noi să învăţăm să o sublimăm în viaţă, în viaţă intensă, pentru ca să dobândim forţele miraculoase, atotputernicia.

Simbolul lui Mercur C este format din Soare A, Lună B şi Pământ

+, dar dacă înlăturăm Luna, obţinem simbolul lui Venus D, iubirea. Toate aceste aspecte conţinute în semnul lui Mercur se regăsesc în atribuţiile zeului Hermes, a cărui baghetă magică, al cărui caduceu, simboliza puterile pe care le avea în toate domeniile.

În semnul lui Mercur, Luna, care reprezintă imaginaţia, este ca un recipient plin cu apă; într-adevăr, Luna, principiu feminin, este legată de apă. Dedesubt se află Soarele, focul, care încălzeşte imaginaţia, canalizând-o într-o anume direcţie. Şi mai jos încă, este Pământul, simbolul înfăptuirii în plan material.

Cine reuşeşte să descifreze pe deplin acest simbol devine atotputernic şi, dacă i se creează condiţii, este în stare să răstoarne pământul, pentru că a înţeles esenţialul; să acţioneze prin voinţă asupra imaginaţiei. Aşa cum femeia are posibilitatea să condenseze viaţa în pântecele său, Luna deţine puterea de a concretiza, de a materializa lucrurile, de a le transforma în pământ, adică de a le transpune în plan fizic.

Discipolul trebuie să se hotărască să-l răstoarne pe taur la pământ, adică să stăpânească forţa sălbatică, brutală, violentă, a senzualităţii, pentru a-şi extrage din ea puterile. A pune taurul la pământ nu înseamnă să-l ucizi, pentru că atunci nu i-ai mai lua puterile. Trebuie să prinzi taurul de coame, adică să începi s-o stăpâneşti pe Lună, imaginaţia, care este inseparabilă de senzualitate; evident, nu intră în discuţie cei care au luat deja taurul de coarne, cum sunt marii creatori: savanţii, filosofii, artiştii, Iniţiaţii, şi care dau o altă direcţie imaginaţiei lor. Toţi aceia care nu au reuşit să ia taurul de coarne, lasă să galopeze peste tot imaginaţia lor care devine atunci ca o prostituată. Trebuie să te străduieşti să-i dai imaginaţiei o treabă anume pentru ca ea să producă încontinuu cele mai frumoase creaţii, cele mai luminoase, cele mai nobile. Un discipol nu trebuie să-şi lase „femeia", imaginaţia, să plece la plimbare şi să se culce cu oricine, ca să nu zămislească tot felul de monştri şi de pocitanii; discipolul îşi păstrează femeia pentru el.

Reţineţi din aceste câteva cuvinte că trebuie să învăţaţi să lucraţi cu Luna, cu imaginaţia, dar menţinând-o în puritate (de altminteri, Luna, sub adevăratul ei aspect spiritual, este legată de puritatea imaginaţiei), cu lumina, cu focul Soarelui, cu iubirea

dezinteresată a lui Venus, şi, în sfârşit, cu dreptatea crucii, Pământul, pentru a obţine rodul perfect. Mercur este simbolul fiinţei perfecte, în care circulaţia celor două curente se face atât de echilibrat, atât de armonios, încât ea pluteşte în pace, devine un centru luminos, capabil să poarte creaturile spre bine.

Dacă Luna nu este stimulată de Marte şi de Soare, ea îi împinge pe oameni spre trândăvie, spre căutarea maşinilor, a aparatelor care să îi scutească de eforturi. Or, simbolul lui Mercur ne învaţă că activitatea, eforturile sunt absolut indispensabile. Aparatele şi maşinile nu sunt rele în sine, dar numai cu condiţia ca ele să-l elibereze pe om de preocupările materiale, pentru a-i permite o activitate nouă, spirituală, o lucrare uriaşă prin voinţă şi imaginaţie, în scopul creării de opere divine. Din nefericire, nu în acest scop lucrează astăzi oamenii: ei vor să înlăture Soarele şi pe Marte, adică activitatea, efortul, care sunt esenţiale, şi să rămână doar cu Luna şi cu Venus. Ei nu ştiu că aceasta este cea mai bună cale spre degenerare.

Luna este accesibilă oricărei influenţe, ea nu alege; oricine, orice se poate manifesta prin ea; este ca apa care ia forma vasului în care o torni. Apa, Luna, imaginaţia, sunt cam acelaşi lucru. Dacă Soarele nu se ocupă de Lună, de imaginaţie, ea poate reflecta şi iadul. Iată de ce Iniţiaţii veghează pentru ca Luna, adică imaginaţia lor, „femeia", să nu o ia razna, ci datorită Soarelui să primească o componentă de lumină şi de veşnicie. Atunci da, Luna devine o femeie minunată, adorabilă, şi alte legi, divine, intervin pentru a transpune în plan material ceea ce se naşte în imaginaţie. Iată ce simbolizează crucea situată la baza semnului lui Mercur. Crucea este piatra unghiulară, expresia Pământului (*A se vedea*, *cu privire la simbolistica crucii*, *Cap*. *6 din Vol*. *218 „Limbajul figurilor geometrice"*, *Colecţia Izvor*). Pentru alchimişti, crucea, piatra unghiulară, însemna pământul virgin pe care puteau începe construirea edificiului.

Aparţinând Iniţiaţilor, lucrul cu Soarele şi cu Luna, cu voinţa şi cu imaginaţia, rămâne veşnic valabil, deoarece voinţa, ca expresie a gândirii, şi imaginaţia sunt cele două principii fundamentale din om. De aceea, în cărţile de alchimie, regăsim frecvent această imagine: Soarele şi Luna, regele şi regina… Numai asta, sub toate formele: Soarele şi Luna, bărbatul şi femeia, care dau naştere unui prunc regal,

piatra filosofală, elixirul vieţii veşnice, panaceul universal, bagheta fermecată, caduceul lui Hermes…

Misiunea omului este să realizeze Cerul pe pământ, să fie asemenea Tatălui său Ceresc, Creatorul. Dar pentru a înfăptui splendoarea acestei îndepărtate misiuni, el este obligat să cunoască factorii indispensabili unei asemenea lucrări: cele două principii activ şi pasiv, emiţător şi receptor, masculin şi feminin, Soarele şi Luna, voinţa şi imaginaţia, pentru a-i inocula Lunii tot ce are Soarele mai nobil şi mai luminos, pentru că numai astfel ea va putea să reflecte şi să propage calităţile Soarelui.

În fiecare zi, discipolul trebuie să-şi stabilească proiectele cele mai nobile, cele mai măreţe pentru a le putea realiza pe pământ. Deci, mai întâi el lucrează cu imaginaţia; apoi, cu inima şi cu voinţa, face astfel încât închipuirea să devină realitate. El nu se mulţumeşte doar să viseze, să plutească, mândru de ideile frumoase pe care le are în cap, deoarece asta nu-i destul; el trebuie să-şi concretizeze ideile în plan fizic, pentru a arăta lumii întregi că tot ce a creat sus a coborât şi a prins rădăcini în pământ.

Fie că spiritul nostru lucrează asupra sufletului, sau voinţa asupra imaginaţiei, fie că Soarele fertilizează Luna sau că bărbatul fecundează femeia, rezultatul va fi întotdeauna crearea unui copil. Şi ce este un copil? Când puneţi focul (Soarele) sub o oală plină cu apă (Luna), apa se transformă în abur, iar acest abur are o putere fantastică. Atotputernicia tuturor forţelor stă în acest abur, în această apă încălzită, dilatată. Deci, din lucrarea voinţei asupra imaginaţiei, a spiritului asupra sufletului, a Soarelui asupra Lunii, a bărbatului asupra femeii, se naşte o forţă care este copilul, Mercur, cel care are posibilitatea să obţină realizări formidabile. Separat, Soarele şi Luna nu pot face mare lucru. Despărţiţi unul de altul, sunt pârjoliţi de foc şi inundaţi de apă; laolaltă, însă, produc o forţă capabilă să realizeze orice: piatra filosofală care are puterea să prefacă toate metalele în aur. Despre această forţă se spune în Tabla de Smarald: „Soarele este tatăl său, mamă îi este Luna, vântul l-a purtat în pântec (pântecele Lunii), iar pământul îi este doică" Pământul, adică crucea, piatra unghiulară…

Discipolul trebuie să se gândească la lucrarea pe care trebuie să

o facă prin voinţă asupra spiritului, iar această lucrare îi priveşte pe toţi, bărbaţi şi femei. Discipolul trebuie să-şi fertilizeze propria femeie în plan spiritual, să aibă copii, mii de copii angelici, care pleacă să lucreze în spaţiu, aşa cum el le-o cere. Ştiţi cum se termină basmele: „Şi au trăit fericiţi, şi au avut o mulţime de copii… „Dar a avea copii nu vizează doar planul fizic. Ce este un Iniţiat? Este un tată de familie, care are mulţi copii care se ţin după el, îl trag de poate, îl scotocesc în buzunare, dar aceşti copii îl iubesc atât de mult, încât nu-l stânjenesc niciodată. Când are nevoie, îşi cheamă copiii şi le spune: „Tu, du-te să-i duci daruri lui cutare sau lui cutare… Tu, mergi să-l tragi niţel de urechi pe cutare…" şi ei se duc. Aceştia sunt copiii, carne din carnea lui, sânge din sângele lui… În vreme ce, omul obişnuit este un singuratic fără copii; el este trist şi nefericit, pentru că trebuie să facă totul singur, nimeni nu-i dă o mână de ajutor. Iată un domeniu necunoscut de unii, dar cunoscut şi trăit de alţii; înainte de a coborî pe pământ, omul a lucrat deja asupra corpului său fizic, corp care nu este nimic altceva decât caduceul lui Hermes, cu acei curenţi care coboară din emisferele creierului, pentru a se încrucişa la nivelul organelor. Fiinţa umană este produsul acţiunii voinţei şi a imaginaţiei, a spiritului şi a sufletului materializate în plan fizic. În calitate de caduceu al lui Hermes, ea poate crea în cele trei lumi. Pentru moment, nu creează decât în plan fizic, dar trebuie să înveţe să creeze şi în celelalte lumi.

Caduceul lui Hermes este puterea aprigă a tuturor puterilor, viaţa la gradul său superior de manifestare. Deci, când omul ajunge să dezvolte în el puterile caduceului lui Hermes, viaţa circulă şi se răspândeşte în toate creaturile, până la stele. Acest nivel superior al vieţii este adevărata forţă, viaţa care izbucneşte şi care înseamnă mai mult decât vitalitatea, acea vitalitate care este tocmai „taurul" ce trebuie luat de coarne… Toţi oamenii au viaţă, firește, dar la mulţi ea se manifestă ca vitalitate, ca forţă care pustieşte. Vitalitatea aceasta trebuie dirijată, sporită, spiritualizată, pentru a fi transformată în viaţă divină.

Pentru aceasta, trebuie să vă doriţi zi şi noapte să vă spiritualizaţi viaţa ca să o puteţi da, pentru ca ea să meargă oriunde în univers să însufleţească şi să lumineze creaturile. Aceasta este ideea conţinută în înfăţişarea pe care i-au dat-o anticii lui Hermes, cu aripi la

picioare.

Viaţa sublimă, iată ce este caduceul lui Hermes. Când radiaţi o asemenea viaţă, aveţi puteri formidabile. Dacă viaţa voastră ajunge doar la câţiva centimetri dincolo de trup, înseamnă că sunteţi slabi, că nu puteţi acţiona. Dar dacă razele voastre străbat kilometri în jurul vostru, puteţi acţiona asupra făpturilor. Deci, cu cât ceea ce emană din voi este mai intens şi se răspândeşte mai departe, cu atât aveţi puteri mai mari.

Trebuie să înţelegeţi importanţa acestei lucrări. Lăsaţi la o parte sumedenia de preocupări inutile, care nu vă aduc nimic altceva decât suferinţă, şi lucraţi asupra voastră, până când apriga putere a tuturor puterilor se va exprima prin voi.

Cap. 10 – Cele 12 triburi ale lui Israel şi cele 12 munci ale lui Hercule în legătură cu zodiacul

Cele douăsprezece semne ale zodiacului au inspirat multe dintre povestirile simbolice ale mitologiilor şi religiilor. Printre cele mai cunoscute se află istoria celor doisprezece fii ai lui Iacob, care au întemeiat cele douăsprezece triburi ale lui Israel, şi cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Desigur, pentru a vedea corespondenţa dintre aceste povestiri şi zodiac, trebuie să ai ştiinţa simbolurilor; atunci, totul devine limpede, evident.

Vom începe cu citirea capitolului 49 din Facere:

„Apoi a chemat Iacov pe fiii săi şi le-a zis: „Adunaţi-vă, ca să vă spun ce are să fie cu voi în zilele cele de apoi.

Adunaţi-vă şi ascultaţi-mă, fiii lui Iacov, ascultaţi pe Israel, ascultaţi pe tatăl vostru!

Ruben, întâi-născutul meu, tăria mea şi începătura puterii mele, culmea vredniciei şi culmea destoiniciei;

Tu ai clocotit ca apa şi nu vei avea întâietatea, pentru că te-ai suit în patul tatălui tău şi mi-ai pângărit aşternutul pe care te-ai suit.

Fraţii Simeon şi Levi… Unelte ale cruzimii sunt săbiile lori.

În sfatul lor să nu intre sufletul meu şi în adunarea lor să nu fie părtaşă slava mea, căci ei, în mânia lor, au ucis oameni şi, la supărarea lor au ologit tauri!

Blestemată să fie mânia lor, căci ea a fost silnică, şi aprinderea lor, căci a fost crudă; îi voi împărţi pe ei în Iacov şi îi voi risipi în Israel.

Iudo, pe tine te vor lăuda fraţii tăi. Mâinile tale să fie în ceafa vrăjmaşilor tăi. Închina-se-vor ţie feciorii tatălui tău.

Pui de leu eşti, Iudo, fiul meu!… De la jaf te-ai întors… El a îndoit genunchii şi s-a culcat ca un leu, ca o leoaică… Cine-l va deştepta?

Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni împăciuitorul, Căruia se vor supune popoarele.

Acela îşi va lega de viţă asinul Său, de coardă mânzul asinei Sale. Spăla-va în vin haina Sa şi în sânge de strugure veşmântul Său!

Ochii Lui vor scânteia ca vinul şi dinţii Săi vor fi albi ca laptele.

Zabulon va locui lângă mare, va da liman corăbiilor şi marginea hotarului lui va fi până la Sidon.

Isahar este ca asinul voinic, care odihneşte între staule.

Văzând că odihna e bună şi ţinutul său gras, îşi pleacă umerii sub povară şi se face bărbat plătitor de bir.

Dan va judeca pe poporul său, cape una din seminţiile lui Israel.

Dan va fi şarpe la drum, viperă la potecă, înveninând piciorul calului, ca să cadă călăreţul.

În ajutorul Tău nădăjduiesc, o, Doamne!

Gad, strâmtorat va fi de cete înarmate, dar le va strâmtora şi el pas cu pas.

Din Aşez va veni pâinea cea grasă şi regilor le va da mâncăruri alese.

Neftali, cerboaică slobodă: el rosteşte graiuri minunate.

Iosif, ramură de pom roditor lângă izvor, ramurile lui se revarsă peste ziduri.

Îl vor amăra şi îl vor duşmăni; înspre el arunca-vor săgeţi şi îl vor sili la luptă.

Dar arcul lui va rămâne tare şi muşchii braţului lui întăriţi, mulţumită Dumnezeului celui puternic al lui Iacov, Cel ce este păstorul şi tăria lui Israel.

De la Dumnezeul tatălui tău-El te va ajuta; şi de la cel Atotputernic-El te va binecuvânta; de la El să vină binecuvântările, de sus din ceruri, şi binecuvântările adâncului de jos, binecuvântările sânilor şi ale pântecelui.

Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările munţilor celor din veac şi frumuseţea dealurilor celor veşnice. Aceste binecuvântări

să fie pe capul lui Iosif, pe creştetul celui mai ales între fraţii lui.

Veniamin, lup răpitor, dimineaţa va mânca vânat şi pradă va împărţi seara.

Iată toate cele douăsprezece seminţii ale lui Israel şi iată ce le-a spus tatăl lor, când le-a binecuvântat şi a dat fiecăreia binecuvântarea cuvenită?

Citind acest capitol al Facerii, constataţi că Iacov s-a adresat într-un mod foarte diferit fiecăruia dintre fiii săi. Aprofundând cuvintele pe care le-a rostit pentru fiecare, profeţiile şi binecuvântările, constatăm cu uimire cât de mult corespund cei doisprezece fii ai lui Iacov celor douăsprezece semne ale zodiacului. Este tocmai ce ne propunem să studiem.

Ruben este desemnat de Iacov ca „superior în demnitate şi în putere". El este nestăvilit ca apele, dar el nu va avea supremaţia, deoarece a pângărit aşternutul tatălui său, în care s-a urcat. Poate vă gândiţi că această descriere a lui Ruben, fiul cel mare, corespunde Berbecului, care, după astrologii moderni, este primul semn al zodiacului, şi care este caracterizat şi prin impulsivitate. Nu, Berbecul nu se aseamănă cu apele, şi tocmai această comparaţie arată că este vorba despre Vărsător, al cărui simbol k are forma valurilor. Pe de altă parte, acest semn este dominat de Saturn, şi, mai ales de Uranus, care reprezintă cutezanţa, nevoia de a se împotrivi convenienţelor, de a răsturna normele stabilite, ceea ce explică faptul de a se fi urcat în aşternutul tatălui său. Însă, în aspectul său superior, Uranus aduce înnoirile în viaţa colectivă, universală.

Al doilea şi al treilea fiu, *Simion* şi *Levi*, sunt numiţi împreună. Despre ei, Iacov spune: „În sfatul lor să nu intre sufletul meu, căci ei, în mânia lor, au ucis oameni… Îi voi împărţi pe ei în Iacov şi îi voi risipi în Israel" Cuvintele acestea rostite de Iacov sunt aproape blesteme. Simion şi Levi au ucis oameni, sub pretext că răzbună onoarea surorii lor, Dina. Într-adevăr, Sichem, prinţul ţării, o răpise pe Dina, fiica lui Iacov, dar, după aceea, o ceruse de soţie de la tatăl ei, iar Iacov acceptase. Numai că, Simion şi Levi, sub pretext că răzbună ultragiul adus surorii lor, i-au ucis, prin vicleşug, pe Sichem, pe tatăl său, Hemor, şi pe toţi bărbaţii oraşului, luându-le, apoi, toate turmele şi averile. Iacov a fost foarte supărat de această crimă. Cei doi fraţi, atât de iuţi în

şiretlic, crimă şi furt, sunt Gemenii e, reprezentaţi în mitologia greacă prin Castor şi Polux, a căror legendă povesteşte, de altfel, că au eliberat-o pe sora lor, Elena, răpită de Tezeu. Constelaţia Gemenilor este legată de plămâni, de braţe şi de mâini, şi este dominată de Mercur, zeul cu un spirit prompt şi ingenios, oricând gata să acţioneze, chiar necinstit şi fără scrupule.

Despre al patrulea fiu al său, *Iuda*, Iacov spune că este asemenea unui leu tânăr, iar descrierea pe care i-o face („Mâinile tale să fie în ceafa vrăjmaşilor tăi… De la jaf te-ai întors, fiul meu"), precum şi imaginile sceptrului şi ale toiagului de cârmuitor corespund exact semnului Leului e, care este acela al autorităţii, al expansiunii, al regalităţii: „Închina-se-vor ţie feciorii tatălui tău" Iuda va rămâne suveran până la venirea lui Schilo, căruia popoarele i se vor supune. Schilo este unul dintre numele lui Mesia.

Tot ce se spune despre *Zabulon*, al cincilea fiu al lui Iacov, este legat de mare: „Zabulon va locui lângă mare, va da liman corăbiilor şi marginea hotarului lui va fi până la Sidon" (care este un port pe ţărmul fenician, actualul Liban). Zabulon corespunde semnului Racului d care este un semn de apă. Racul este reprezentat prin crab, care trăieşte în apropierea ţărmurilor. Acest semn guvernează stomacul; deci, el extrage din hrană tot ce este necesar pentru menţinerea vieţii.

Despre al şaselea fiu, *Isahar*, Iacov spune că este ca un asin voinic, care odihneşte între staule. Vă veţi gândi, desigur, că nu există niciun asin în zodiac. Da, numai că nu trebuie să luăm întotdeauna textele biblice în sensul lor literal. Însuşirile care îi sunt atribuite aici lui Isahar sunt şi cele ale boului sau ale taurului: rezistenţa, răbdarea, tenacitatea, dragostea de muncă, chiar de muncă grea. Isahar reprezintă, deci, zodia Taurului b care este semn de pământ, în legătură cu deplinătatea forţelor primăverii (21 aprilie – 21 mai), cu înflorirea pajiştilor, a câmpului, a livezilor, a pământului mănos, ceea ce este cuprins în vorbele lui Iacov: „Văzând că odihna e bună şi ţinutul său, gras… „Taurul este dominat de Venus, dar sub aspectul său primitiv, instinctiv, prolific.

Despre al şaptelea fiu, *Dan*, Iacov spune că îşi va judeca poporul, dar şi că va fi precum şarpele la drum. Iată două trăsături aproape opuse, pentru că un judecător este socotit, în general, un om drept,

echitabil, iar comparaţia cu o viperă este surprinzătoare. Dar aceste trăsături contradictorii se regăsesc în Balanţă g. Balanţa, cu cele două talere, este un simbol al echilibrului, ai dreptei judecăţi, al justiţiei, al împăcării; influenţa ei dă magistraţi, oameni ai legii, precum şi artişti; pictori, sculptori, muzicieni etc… În Balanţă domină Venus, dar este exaltat şi Saturn, care, dacă este rău aspectat, rupe echilibrul, semnul basculează spre Scorpion, care este zodia următoare, şi atunci se manifestă şarpele.

Gad, spune Iacov, va fi atacat de bande înarmate, dar şi el le va asalta, la rândul său, şi le va urmări. Gad reprezintă semnul Scorpionului h care este a opta casă astrologică; el este dominat de Marte, planeta violenţei, a războiului, precum şi de Uranus şi Pluton. Scorpionul este cel mai misterios semn ai zodiacului, el reprezintă partea subterană a vieţii, subconştientul, forţa sexuală, fermentarea, putrefacţia, moartea, tot ce se unelteşte în secret: revolte, răsturnări, comploturi, spionaj. Dar, pentru cei care fac o lucrare spirituală de sublimare şi de utilizare a forţelor instinctuale în scopul binelui, Scorpionul devine Vulturul cu ochi ageri, în zbor spre Soare. Scorpionul este semnul marilor puteri magnetice şi magice. Şi, printre cele patru Animale sfinte care, după cum ştiţi, sunt figurate de cele patru Evanghelii, sfântul Ioan reprezintă Vulturul, Scorpionul divinizat.

Despre cel de al nouălea fiu al său, *Aşez*, Iacov spune că produce o hrană excelentă şi oferă mâncăruri alese regilor. Aşez corespunde semnului Fecioarei f care este înfăţişată ca o tânără femeie ce poartă spice de grâu. Fecioara reprezintă a şasea casă astrologică; este casa sănătăţii, a igienei, a hranei.

Neftali, al zecelea fiu, este comparat cu o cerboaică în libertate, şi el rosteşte cuvinte frumoase. Ca şi pentru asin, despre care am vorbit mai devreme, referitor la Isahar, nu trebuie să luăm nici termenul de „cerboaică” în sens literal. Cerboaica avântată ne face să ne gândim la capră, iar Neftali corespunde semnului Capricornului j. Saturn care guvernează în Capricorn este ordonat, metodic, chibzuit, el antrenează spiritul către culmile înalte unde dobândeşte autoritate, dominare prin muncă, perseverenţă şi tenacitate. Soarele traversează semnul Capricornului între 21 decembrie şi 21 ianuarie; prin urmare, el intră în Capricorn la vremea Crăciunului, iar frumoasele cuvinte pe

care le rosteşte sunt cele ale păstorilor, ale preoţilor şi ale părinţilor în zilele de sărbătoare, dar, mai ales, sunt cele pe care îngerul le spune păstorilor: „Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Şi acesta va fi semnul: Veţi găsi un prunc înfăşat, culcat în iesle… Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire" în această perioadă sunt cele mai lungi nopţi şi cele mai scurte zile, totuşi Capricornul poartă speranţa de înnoire şi de primăvară.

Lui *Iosif*, Iacov i se adresează îndelung, dar nu ne vom opridecât asupra a două idei principale, care sunt definitorii pentru binecuvântările rostite pentru fiul său. Mai întâi este ideea de elevare, de înalt: „Iosif, ramură de pom roditor… ramurile lui se revarsă peste ziduri… Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările munţilor celor din veac şi frumuseţea dealurilor celor veşnice. Aceste binecuvântări să fie pe capul lui Iosif, pe creştetul celui mai ales dintre fraţii săi". De asemenea, este şi imaginea arcului cu săgeţi: „Îl vor amărî şi îl vor duşmăni; arunca-vor săgeţi şi îl vor sili la luptă. Dar arcul lui va rămâne tare". Iosif corespunde semnului Săgetătoruluii care reprezintă un bărbat purtând arc şi săgeţi. Săgetătorul este a noua casă astrologică, aceea care corespunde înălţării spirituale simbolizate prin Centaur, creatură pe jumătate om, pe jumătate cal, care galopează trăgând cu arcul. Centaurul simbolizează efortul pe care trebuie să-l facem pentru a ne elibera natura superioară (omul), de natura animalică, inferioară (calul), pentru a ne avânta spre regiunile celeste, avânt indicat de săgeată. Săgetătorul este semnul marilor lupte spirituale, care fac din om un Iniţiat. Iată de ce se spune că Iosif a fost urmărit, dar arcul său a rămas ferm, iar mâinile sale au fost întărite de Dumnezeul lui Iacov.

Săgetătorul este dominat de Jupiter, ale cărui calităţi de justeţe, nobleţe şi generozitate îi accentuează caracterul spiritual. Cunoaşteţi povestea lui Iosif. Fraţii săi, care îl invidiau grozav pentru că era preferatul tatălui lor şi pentru că îl simţeau superior, l-au vândut ca sclav. Dus în Egipt, Iosif, prin calităţile sale îşi atrage stima şi încrederea Faraonului, care îl face guvernatorul ţării… Dar, mai întâi, Iosif trece prin tot felul de peripeţii. Cea mai cunoscută este cea pe care

a avut-o cu soţia primului său stăpân, Putifar, care se îndrăgosteşte de el; cum nu voia să îi cedeze, aceasta îl acuză în faţa soţului ei că a vrut să o violeze, iar Iosif este aruncat în temniţă… Peste mulţi ani, când Iosif, devenit puternic, îşi regăseşte fraţii, nu numai că îi iartă, dar le arată şi o mare generozitate. Capacitatea de a ierta, mărinimia, ca şi uşurinţa de a reuşi, sunt calităţi ale lui Jupiter. Cei născuţi sub influenţa lui Jupiter, mai ales când acesta este în prima casă, sunt întotdeauna primii printre fraţii şi surorile lor, cei mai îndrăgiţi de părinţii lor, şi foarte adesea beneficiază de mari avantaje în societate.

Am văzut că Săgetătorul este al treilea semn al triunghiului de foc alcătuit de semnele Berbec, Leu, Săgetător. Berbecului îi corespunde capul (gândirea), Leului îi corespunde inima (sentimentul), iar Săgetătorului îi corespund coapsele, adică punerea în practică, realizare gândului şi a sentimentului. Săgetătorul execută: el realizează înţelepciunea minţii şi iubirea inimii.

Veniamin este prezentat ca un lup; iar lupul corespunde, aici, constelaţiei Berbecului. Aparent, între berbec şi lup este o contradicţie; aşa este, dar numai în aparenţă. Berbecul este dominat de Marte, şi acest prim semn al triunghiului de foc pe care l-am studiat, dacă nu este ţinut în frâu, se manifestă prin agresivitate, violenţă, distrugere. Dar, dacă este sublimat, focul violenţei poate deveni focul sacrificiului: Berbecul nu mai este lupul prădalnic, ci Mielul sacrificat la începutul lumii şi care îl reprezintă pe Hristos. De altminteri, însuşi Iacov exprimă această idee când spune: „Dimineaţa va mânca vânat şi pradă va împărţi seara". Desigur, aceste cuvinte pot fi luate literalmente: dimineaţa războinicul îşi distruge duşmanii, iar seara îşi împarte prada adusă din luptă. Dar dimineaţa şi seara înseamnă începutul şi sfârşitul unei zile, iar o zi poate fi o întreagă perioadă de evoluţie, asemeni celor şapte zile ale Facerii. Cuvintele lui Iacov, înţelese astfel, înseamnă că pe parcursul evoluţiei, constelaţia Berbecului va deveni constelaţia iubirii, a sacrificiului, a Mielului care nu numai că nu distruge oamenii ci îşi dă viaţa pentru ei.

Aţi remarcat, fără îndoială, că, dacă zodia Gemenilor este reprezentată de Simeon şi Levi, cei doisprezece fii ai lui Iacov nu pot simboliza decât cele unsprezece semne ale zodiacului şi că nu am studiat încă semnul Peştilor. Pentru a găsi Peştii, vom citi din Facere

capitolul precedent (cap. 48, versetele 8 – 20), în care Iacov îl binecuvântează pe fiii lui Iosif: Efraim şi Manase.

„Văzând apoi pe fiii lui Iosif, Israel (*Alt nume al lui Iacob*) a zis: „Cine sunt aceştia?" Răspuns-a Iosif tatălui său: „Aceştia sunt fiii mei, pe care mi i-a dat Dumnezeu aici!". Iar Iacov a zis: „Apropie-i de mine ca să-i binecuvântez!"

Israel şi-a întins mâna sa cea dreaptă şi a pus-o pe capul lui Efraim, deşi acesta era mai mic, iar stânga şi-a pus-o pe capul lui Manase. Înadins şi-a încrucişat mâinile, deşi Manase era întâiul născut. Şi i-a binecuvântat zicând „Dumnezeul, înaintea Căruia au umblat părinţii mei: Avraam şi Isaac, Dumnezeul, Cel ce m-a călăuzit de când sunt şi până în ziua aceasta; îngerul ce m-a izbăvit pe mine de tot răul să binecuvânteze pruncii aceştia, să poarte ei numele meu şi numele părinţilor mei: Avraam şi Isaac, şi să crească din ei mulţime mare pe pământ!"

Şi Iosif, văzând că tatăl său şi-a pus mâna sa cea dreaptă pe capul lui Efraim, i-a părut rău şi, luând mâna tatălui său ca să o mute de pe capul lui Efraim pe capul lui Manase, a zis către tatăl său: „Nu aşa, tată, că cestălalt este întâiul născut. Pune dar pe capul lui mâna ta cea dreaptă!" Tatăl său însă n-a voit, ci a zis: „Ştiu, fiul meu, ştiu! Şi din el va ieşi un popor, şi el va fi mare; dar fratele lui cel mic va fi mai mare decât el şi din sămânţa lui vor ieşi popoare nenumărate". Şi i-a binecuvântat pe ei în ziua aceea, zicând: „Cu voi se va binecuvânta în Israel şi se va zice: Dumnezeu să te facă aşa ca pe Efraim şi ca pe Manase!" Şi aşa a pus mâna pe Efraim înaintea lui Manase.

Acest text ne dă posibilitatea să vedem că Iacov i-a binecuvântat pe fiii lui Iosif întocmai cum şi-a binecuvântat propriii fii. Efraim şi Manase corespund semnului Peştilor. Binecuvântarea lui Iacov: „Să crească din ei mulţime mare pe pământ" şi, mai departe, „Şi din el va ieşi un popor, şi el va fi mare; dar fratele său cel mic va fi mai mare decât el şi din sămânţa lui vor ieşi popoare nenumărate", insistă asupra aspectului fecundităţii semnului Peştilor, în care domneşte Jupiter, iar Venus este în exaltare. Constelaţia Peştilor simbolizează oceanul cosmic din care s-au zămislit lumile. Creaţia începe sub constelaţia Peştilor: viaţa iese din mare şi traversează succesiv toate celelalte zodii, pentru a reveni la Peşti. Pentru tot ce există se produce

această întoarcere la Peşti, întoarcerea la haos, din care vor ieşi, de fiecare dată, lumi noi.

Deoarece Săgetătorul (Iosif) şi Peştii (Efraim şi Manase) sunt dominaţi de Jupiter, cei doi fii urmează aceeaşi linie ca şi tatăl lor. Însă, tatăl şi fiii sunt influenţaţi diferit de Jupiter. Săgetătorul manifestă îndeosebi ambiţia, autoritatea, dominarea lui Jupiter, în vreme ce Peştii manifestă bunătatea, blândeţea acestuia, care pot ajunge la abnegaţie, renunţare, sacrificiu.

Zodiacul le-a inspirat aproape tuturor popoarelor mituri şi legende care înfăţişează caracteristicile proprii fiecăruia dintre cele douăsprezece semne. În mitologia greacă găsim cele douăsprezece munci ale lui Hercule.

Cunoaşteţi povestea lui Hercule (în greacă, Heracle). El era fiul lui Zeus şi al Alcmenei, pe care Zeus o sedusese luând înfăţişarea soţului ei, generalul teban Amfitrion. La naşterea lui Heracle, Hera, soţia lui Zeus, mânioasă din cauza infidelităţilor acestuia, a vrut să ucidă copilul, trimiţând doi şerpi care să-l sugrume în leagăn; numai că şerpii au fost cei sugrumaţi de copil! Devenind adolescent, Heracle a primit o educaţie aleasă, şi făcuse deja o sumedenie de isprăvi când s-a căsătorit cu fiica regelui din Teba, Megara, cu care a avut mai mulţi copii. Dar, într-o zi, cuprins brusc de nebunie, şi-a ucis soţia şi copiii. Copleşit de remuşcări, s-a dus la Delfi, pentru a întreba oracolul lui Apolo ce trebuie să facă pentru a-şi ispăşi crima. Apolo i-a poruncit ca timp de doisprezece ani să-l slujească pe regele Euristeu; acesta l-a supus la încercările care, mai târziu, se vor numi cele douăsprezece munci ale lui Hercule.

Rând pe rând, Hercule:

1 – a sugrumat leul din Nemeea.

2 – a ucis hidra din Lema.

3 – a prins mistreţul din Erimant.

4 – a învins-o la fugă pe căprioara cu picioarele de aramă.

5 – a omorât cu arcul păsările de pe lacul Stimfal.

6 – a îmblânzit taurul trimis de Poseidon împotriva regelui Minos din Creta.

7 – l-a ucis pe Diomede, regele tracilor, care îşi hrănea caii cu came de om.

8 – le-a învins pe amazoane.

9 – a curăţat grajdurile lui Augias, făcând să treacă prin ele apele fluviilor Alfeu şi Peneu.

10 – s-a luptat cu uriaşul Gerion, l-a omorât şi i-a luat cirezile de boi.

11 – a furat merele de aur din grădina Hesperidelor.

12 – l-a eliberat din infern pe Tezeu.

Să reluăm aceste munci una după alta, pentru a vedea căror semne zodiacale le corespund.

1. Leul din Nemeea: ghicim imediat că este vorba de semnul Leului.

2. Hidra din Lema: era un dragon cu 7 capete, a cărui respiraţie pestilenţială otrăvea ţinutul Lernei. Hercule a încercat să-i taie capetele cu o seceră de aur, numai că acestea creşteau la loc pe măsură ce erau tăiate; trebuia să le reteze pe toate odată. În sfârşit, i-a venit în ajutor servitorul său, Iolaos; el a dat foc pădurii şi, de fiecare dată când Hercule izbutea să taie un cap, el ardea cu crengi aprinse plaga, împiedicându-l să crească la loc. Hidra din Lema corespunde semnului Scorpionului. Scorpionul este simbolul forţei sexuale căreia, de fiecare dată, îi revine o nouă forţă. Doar focul divin o poate învinge. Nu putem ucide dragostea sexuală, ci trebuie să o transformăm în iubire divină; numai astfel unele fiinţe, mereu chinuite de forţa sexuală, au devenit oamenii cei mai minunaţi în sacrificiu, prin ştiinţa transformării acestei forţe. Aceia care se luptă prosteşte cu ea nu fac decât să se epuizeze în bătălie, fără a izbuti să o învingă; ei se acresc, se refulează, devin răi, pradă tuturor frământărilor.

3. Mistreţul din Erimant: asemeni lupului din pasajul pe care l-am studiat mai devreme; „Benjamin este un lup care sfâşie", mistreţul reprezintă forţa brută a lui Marte şi corespunde semnului Berbecului. De altfel, în mitologia greacă există o legendă potrivit căreia Marte s-ar fi prefăcut în mistreţ pentru a-l răni pe Adonis, pe care voia să se răzbune.

4. Căprioara cu picioare de aramă: vă mai amintiţi că Iacov spusese despre Neftali: „Este o căprioară slobodă". Căprioara de aici are aceeaşi semnificaţie cu capra, şi corespunde semnului Capricornului.

5. Păsările de pe lacul Stimfal: legenda spune că erau vulturi. Hercule a ucis aceste păsări săgetându-le, ceea ce corespunde, evident, semnului Săgetătorului, întotdeauna înfăţişat ca un arcaş.

6. Taurul din insula Creta: ca şi pentru leul din Nemeea, este foarte limpede că isprava se referă la semnul Taurului.

7. Diomede: fapta corespunde constelaţiei Gemenilor. Evident, legăturile sunt, de această dată, mai greu de făcut, dar ele există, totuşi.

Legenda povesteşte că Diomede îşi hrănea caii cu trupurile călătorilor care se rătăceau prin regatul său. Pentru a-l pedepsi, Hercule l-a prins şi l-a dat, la rândul său, de mâncare la cai. Dar care să fie legătura dintre povestea lui Diomede şi constelaţia Gemenilor? Mai întâi, caii: Castor şi Polux, Gemenii, sunt înfăţişaţi călări. În plus, când i-am enumerat pe fiii lui Iacov, am văzut că referitor la Simion şi Levi, care simbolizau Gemenii, Iacov spune: „Aceştia au ucis oameni". Diomede omora şi el oameni. Dacă mai studiem şi cine este Mercur, aflăm că, aşa cum am remarcat pentru Simion şi Levi, planeta Mercur, dominanta Gemenilor, îndeamnă la acţiune, sau chiar la furt sau crimă, şi că, în mitologia greacă, Mercur era zeul călătorilor. Iar Diomede tocmai pe străinii rătăciţi îi dădea cailor săi de mâncare. În sfârşit, pentru a aprofunda simbolul, Mercur reprezintă intelectul, iar acesta este o facultate care distruge. Da, prin intelectul său, omul distruge: el analizează, critică, disecă, dar, la sfârşit, tot distrugând ceea ce îl înconjoară, omul ajunge să se distrugă pe el însuşi. Exact aşa a păţit şi Diomede: le-a dat cailor să mănânce oameni şi a sfârşit prin a fi el însuşi devorat de cai.

8. Amazoanele: un popor de războinice, care luptau călare, trăgând cu arcul. Erau numai femei, fără bărbaţi, reprezentând astfel un anume aspect al semnului Fecioarei.

9. Grajdurile lui Augias: Augias era un prinţ care avea o mulţime de cirezi, ale căror grajduri nu fuseseră curăţate niciodată. Pentru a le curăţa, Hercule a schimbat cursul a două fluvii: Alfeu şi Peneu. Această muncă este legată de semnul Vărsătorului, ale cărui ape spirituale purifică subconştientul omului, „grajdurile".

10. Uriaşul Gerion: era un fel de monstru, ale cărui coaste enorme se ramificau în trei trupuri. El locuia pe o insulă şi avea o cireadă de boi. Munca aceasta corespunde semnului Racului. Am văzut

mai devreme că al cincilea fiu al lui Iacov, Zabulon, era evocat prin imaginea mărilor şi a ţărmurilor. Aici marea este reprezentată prin insulă. Gerion mai are şi boi. Or, Cancerul este guvernat de Lună, care, în unele credinţe este înfăţişată într-un car tras de boi. Dar, cel mai interesant la Gerion sunt cele trei corpuri ale sale. V-am explicat deja că omul este constituit din trei principii: intelectul, inima şi voinţa, care există în el la nivelul inferior al personalităţii şi la nivelul superior al individualităţii. În simbolistica tradiţională, personalitatea este reprezentată de Lună, iar individualitatea, de Soare. Prin urmare, cele trei trupuri ale lui Gerion corespund planului fizic, planului astral şi planului mental care formează personalitatea.

11. Merele de aur din grădina Hesperidelor: această încercare corespunde semnului Balanţei, pe care soarele îl traversează în perioada 21 septembrie – 21 octombrie. Este începutul toamnei, vremea când se culeg ultimele fructe. Ştiţi că acest semn este guvernat de Venus, regina grădinilor, a florilor, a frumuseţii. Pe de altă parte, numele planetei Venus este, în greacă, Hesperos: steaua dimineţii.

12. Tezeu eliberat din Infern: după cum vă spuneam mai devreme, constelaţia Peştilor reprezintă haosul universal, învălmăşeala primitivă din care au ieşit toate făpturile; ea este, deci, lumea nediferenţiată, a inconştientului, a tenebrelor, Infernul din care Hercule l-a smuls pe Tezeu pentru a-l aduce la lumină, la conştiinţă.

În afară de aceste douăsprezece munci, Hercule a mai făcut o mulţime de isprăvi, pe care le vom lăsa deoparte pentru că nu au legătură cu semnele zodiacului.

Pentru a recapitula, să facem rapid un tablou al corespondenţelor care există între semnele zodiacului, fiii lui Iacov şi muncile lui Hercule.

a		Veniamin	mistreţul din Erimant
Berbec			
b		Isacar	taurul din insula Creta
Taur			
e		Simion şi	regele Diomede
Gemeni	Le vi		
d		Zabulon	uriaşul Gerion

Rac		
e Leu	Iuda	leul din Nemeea
f	Aser	amazoanele
Fecioară		
g	Dan	merele de aur din grădina
Balanţă		Hesperidelor
h	Gad	hidra din Lema
Scorpion		
I	Iosif	păsările de pe lacul Stimfal
Săgetător		
j	Neftali	căprioara cu picioarele de aramă
Capricorn		
k	Ruben	grajdurile lui Augias
Vărsător		
l	Efraim şi	Tezeu eliberat din infern
Peşti	Manase	

Cele douăsprezece munci ale lui Hercule pot fi interpretate ca o reprezentare a trecerii soarelui prin diferitele semne ale zodiacului, fiecare semn fiind considerat ca o etapă a transformării lente a naturii de-a lungul anului.

Intrarea soarelui în Berbec înseamnă începutul primăverii, izbucnirea forţelor naturii, mugurii care plesnesc. Acest elan continuă în Taur şi în Gemeni prin apariţia frunzelor şi a florilor. Cu Racul, începe vara: se formează bobul, apoi se coace fructul (Leul), iar când s-a copt, vine culesul (Fecioara). Apoi, iată toamna (Balanţa, Scorpionul şi Săgetătorul): se adună ultimele fructe, frunzele cad, vegetaţia moare şi se descompune. În sfârşit, vine iarna (Capricornul, Vărsătorul şi Peştii): sămânţa se adânceşte în sol, unde moare şi se contopeşte cu pământul; dar, tocmai din această moarte se nasc noile seminţe, pentru a izbucni iarăşi la viaţă, pentru a înflori din nou. Deci, în fiecare semn, soarele îndeplineşte lucrări bine stabilite.

Prin prisma alchimiei, acţiunea soarelui asupra vegetaţiei se poate interpreta ca transformarea materiei Marii Opere, care, asemenea seminţei, se coace, putrezeşte, reînvie etc… Dar această

acţiune alchimică nu se limitează doar la transformarea materiei Marii Opere. Pentru discipol, adevărata lucrare alchimică înseamnă să dezvolte seminţele ascunse în el însuşi, întocmai cum forţele naturii fac să crească germenii adânciţi în sol, mai ales că fiecare semn zodiacal are un aspect pozitiv şi unul negativ. Asemeni lui Hercule, discipolul trebuie să lupte împotriva fiecărui aspect negativ, cultivând în el însuşi aspectele pozitive.

El trebuie să se lupte cu lupul şi cu mistreţul lui Marte (sălbăticie, cruzimea), şi să hrănească în el dorinţa de a face sacrificiile necesare germinării.

El trebuie să învingă materialismul şi senzualitatea Taurului, dobândind răbdarea, tenacitatea şi forţa acestuia.

El trebuie să lupte împotriva tendinţelor nocive ale Gemenilor, a intelectului său gata să înşele, să critice, să calomnieze, dar să fie oricând gata să înfăptuiască îndemnurile iubirii şi ale înţelepciunii.

El trebuie să ţină în frâu emotivitatea, imaginaţia crepusculară şi dezordonată a Racului, favorizată de Lună, dar să devină sensibil la curenţii spirituali, să dorească să-şi făurească viaţa şi să-şi purifice toate puterile care îi sunt date.

El trebuie să învingă mândria orgolioasă şi ostentaţia Leului, dar să dezvolte nobleţea, măreţia şi dreptatea acestuia.

El trebuie să învingă îngustimea spirituală, uscăciunea şi avariţia Fecioarei, dar să înveţe puritatea acesteia, gustul ei pentru ordine şi pentru metodă.

El trebuie să învingă lenea şi nehotărârea Balanţei, dar să dezvolte nevoia de armonie şi de frumos a acestui semn.

El trebuie să învingă gelozia şi pasiunile sexuale ale Scorpionului şi să fie gata în orice clipă să moară pentru orice este inferior, aşa cum spunea Iisus: „Dacă nu muriţi, nu veţi trăi”.

El trebuie să se lupte cu instinctul de revoltă şi de instabilitate al Săgetătorului, dar să fie capabil să se înalţe continuu până la Dumnezeu, să aibă o gândire solidă şi să apere citadela Iniţiaţilor, a fiilor lui Dumnezeu. Săgetătorul este străjerul, el s-a urcat pe metereze şi, de acolo veghează, cu arcul întins, pentru a proteja Regatul Domnului, Fraternitatea Albă Universală.

El trebuie să învingă orgoliul, duritatea şi intransigenţa

Capricornului, pentru a atinge, prin meditaţie şi contemplare, cele mai înalte culmi ale spiritualităţii.

El trebuie să învingă individualismul, nevoia de scandal şi de revoltă a Vărsătorului, pentru a se topi în imensa comunitate a fraternităţii universale, în viaţa cosmică.

El trebuie să scape de negura şi de temniţele interioare ale Peştilor, dar să înveţe abnegaţia, renunţarea şi sacrificiul.

În felul acesta, lucrarea discipolului constă în parcurgerea tuturor semnelor, în lupta sa interioară împotriva tuturor acelor duşmani care sunt mistreţi, lupi, lei, tauri, păsări, capre, scorpioni etc… Când aceste lucrări vor fi încheiate, când discipolul va fi dobândit cele douăsprezece virtuţi, el va deveni, asemeni lui Hercule, un semizeu. În miturile şi în religiile tuturor popoarelor regăsim indiciile Iniţierii, acelaşi limbaj, aceeaşi înţelepciune. Doar formele sunt diferite. Pretutindeni, omul este învăţat cum poate să devină o fiinţă superioară, un erou, o divinitate.

Noi trebuie să ne străduim neîncetat pentru a ne perfecţiona. Şi chiar dacă nu izbutim, măcar vom avea o justificare în faţa Cerului. Cerul nu ne va acuza niciodată că nu am reuşit; strădania contează, şi ea depinde de noi. Când Cerul va vedea că noi facem încontinuu eforturi, se va lua, acolo, sus, hotărârea să ni se dea tot ce ne rugăm, iar bucuria, lumina, frumuseţea şi libertatea se vor revărsa asupra noastră. Darurile vor fi alese în funcţie de cel care le cere, ţinând cont de caracterul său, de structura, de afinităţile sale, de lucrarea pe care a depus-o şi de ceea ce îi este necesar pentru ca să evolueze. Asemenea unui peşte, el va găsi toate darurile în oceanul cosmic, din care va extrage elementele potrivite pentru a-şi forma învelişul, podoabele, inteligenţa.

Am putea zăbovi mai mult asupra acestui subiect, studiind şi corespondenţele celor douăsprezece semne ale zodiacului cu cele douăsprezece pietre preţioase care formau temelia Noului Ierusalim, sau cu cei doisprezece apostoli. Pentru astăzi, mulţumiţi-vă cu cele câteva revelaţii pe care le-aţi primit: ele vă oferă posibilităţi imense pentru lucrarea voastră spirituală.

CUPRINS

Cap. 1 – Incinta Zodiacului 1

Cap. 2 – Formarea omului şi a zodiacului 3
Cap. 3 – Ciclul planetar al orelor şi zilelor săptămânii 3
Cap. 4 – Crucea destinului 3
Cap. 5 – Axele berbec-balanţă şi taur-scorpion 3
Cap. 6 – Axa fecioară-peşti 3
Cap. 7 – Axa leu-vărsător 3
Cap. 8 – Triunghiurile de apă şi de foc 3
Cap. 9 – Piatra filosofală: soarele, luna şi mercur 3
Cap. 10 – Cele 12 triburi ale lui Israel şi cele 12 munci ale lui Hercule în legătură cu zodiacul 3